DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ

N.° 13

PRO PATRIA SEMPER

1953
Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
****

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - nº 13

Decembrie 1953
Rio de Janeiro

CUPRINSUL
****

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa:
Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

EDITORIAL
+++++++++++

UNIRE SAU CONVIETUIRE
+++++++++++++++++++++++++

UNIRE,

chemare si poruncă în veci salvatoare
isvorând din adâncul veacurilor de
suferintă străbună
din freamătul pământului care închide
în el oseminte grele de domnitori,
din lupta milenară pentru lumină
si adevăr a poporului românesc
ROMÂNI,
întru împlinirea năzuintelor noastre
PENTRU LIBERTATE
SA NE UNIM

(DACIA - Martie 1946)

Au trecut opt ani de la armistitiul ce ne-a svârlit Tara si neamul în ghiarele fiarei dela Răsărit. De-atunci cărările lumii s'au împânzit de miile de Români pribegi, dornici de luptă si sacrificiu întru realizarea idealului comun : Eliberarea Tării de jugul sovietic.

Si vitalitatea acestui neam - ce-a stiut să înfrunte sute de ani de-arândul puhoaiele Răsăritului - o întâlnim pretutindeni unde fii săi si-au stabilit vremelnic lăcasul. Oriunde si oricând, în inimile lor carpatice svâcnesc aceleasi doruri si idealuri, aceeasi vointă de a da din adâncurile fiintei lor pentru neamul ce suferă pe plaiurile României.

Individual sau colectiv, cu totii luptă întru realizarea aceluias scop. Visurile lor nu sunt discordante, sperantele nu sunt particulare, ţelurile nu sunt diferite.

Mai mult chiar. Dela primele licăriri de organizare în lupta anticomunistă de peste hotare, apelul la Unire a isbucnit din toate taberile, de fiecare dată mai patetic si mai desnădăjduit. Dar până astăzi nimic nu s'a realizat, desi această unire a fost totdeauna înteleasă ca un adevărat imperativ national, ce trebuie cu orice pret să se împlinească pe deasupra absurdelor împiedecări ale unora, pentru binele întregului neam românesc.

Indiferent de vederile politice ale fiecăruia, un element comun ne leagă pe toti într'un mănunchi invizibil, mentinându-ne pe aceeasi treaptă spirituală : E dragostea de Tară si Neam.

Nu se poate contesta niciunui Român, cinstit sufleteste, acest sentiment, eliminati fiind doar trădătorii de neam si cei ce-au făcut declaratii publice de desolidarizare cu neamul românesc. Si'n categoria de "români cinstiti sufleteste" întelegem si pe toti cetătenii români de altă origină etnică decât cea valahă. Sunt toti cei ce s'au integrat spiritualitătii românesti, trăind prin ea si luptând pentru ea. Suntem fii acelorasi plaiuri

si-ai aceluias cer. Dar, numai în măsura în care recunoastem această spiritualitate ca suprem cadru de desfăsurare a actititătii noastre si strălucirea ei în lume ca supremă obligatie, ne putem prevala de numele de Român.

Din punct de vedere al constituirii unui front comun, nenorocirea multora dintre Românii refugiati peste hotare, e de a aduce si mentine pe primul păan DIVERGENTELE ce ne împărteau altădată în grupe si grupulete. Si mai ales de a alimenta o stare de spirit contrară bunelor intentii a majoritătii Românilor refugiati. Aici e defectul capital al comunitătii românesti din lumea liberă. Nu se încearcă crearea unei atmosfere viabile pentru totalitatea refugiatilor si stabilirea unor norme de conduită comune. Se caută din contră, restabilirea abominabilei atmosfere din Tară, a atmosferei din timpurile cele mai turburi si mai nefericite, care ne-au dus la dezastrul situatiei actuale. Acuzatii, amenintări, minciuni, santaj, demagogie, sunt armele de luptă ale unei bune părti din lumea refugiului românesc. Si n'au nici măcar mizera scuză de a fi întrebuintate contra dusmanului comun. Tot acest arsenal e îndreptat împotriva altor Români, altor luptători anti-comunisti. Ca în vremurile de tristă aducere aminte ale balcanicei democratii românesti, lupta e pentru suprematie, pentru problematice portofolii ministeriale viitoare, pentru eliminarea "concurentii". Nici cea mai mică grijă pentru stabilirea unui front comun, capabil să înfrunte si să înfrângă la momentul oportun greutătile ce-ar putea împiedeca idealul românesc. Ai impresia că nici nu-si dau seama de pericolul ce planează asupra întregului neam si de dispretul cu care suntem priviti de întreaga lume liberă.Pentru acesti politicieni fanatici în egoismul lor, politica traditională a partidului din care fac parte e mai importantă decât politica neamului.Pretentiosi si încrezuti cer sacrificii dela toti, dar nu stiu, sau mai bine, nu vor să dea exemplul, sacrificând cât de putin din propriile lor pretentii absurde, ce nu mai au nici un rost în clipa de fată. Sunt ca avarul, capabil să moară în casa în flăcări, strângând la piept sacul cu galbeni.

Dar vremurile noi de răscoliri sociale si politice pe care le trăim, pericolul îngrozitor dela Răsărit, fortele de luptă ce se încheagă pe toate latitudinile, ar trebui să le deschidă ochii, măcar acum în al 11-lea ceas.

Nu mai putem astepta nepăsători sau fatalisti, ca istoria să se scrie peste capetele noastre. Nu mai putem lăsa soarta noastră în mâinile si la buna vointa altora. Avem nevoie să ne afirmăm. Să probăm lumii libere că meritâm si libertatea, si încrederea ei, si stima viitorului.

Dar pentru a reusi, nu mai putem rămâne în această convietuire ostilă si sterilă, ca niste simple anexe ale unei politici ce ne depăseste. Trebuie să rupem odată pentru totdeauna cu un trecut ce nu poate fi un exemplu. Numai neputinciosii sau interesatii nu sunt capabili să se adapteze climatului cel nou de înfrătire si întelegere întru salvarea Tării si Neamului. Diferentele de doctrină, de program sau de actiune, ce în Tară puteau constitui elemente categorice pentru stabilirea sau ruperea de relatii, nu trebuie să mai aibă nici o influentă asupra vederilor noastre.

Singura vedere ce trebuie să se impună în mod imperativ e cea a unitătii de actiune, printr'o întelegere între toate grupele ce odinioară se puteau dusmăni.

Nu mai e vorba de cucerirea puterii, a voturilor sau a opiniei publice, ci de cucerirea unui loc de frunte pentru neamul românesc în lupta ce se va deslăntui în curând pentru eliberarea popoarelor asuprite de comunisti.

Si acest loc nu-l putem căpăta nici printr'un partid, nici pentru un partid oarecare.

Trebuie să-l cucerim pentru Neamul Românesc.

Si nu-l putem avea decât împreună, prin unire si întelegere mutuă.

AVEM NEVOIE DE UNIRE, iar nu de simplă convietuire, - fie ea ostilă, comodă sau binevoitoare - în speranta vreunei întelegeri de ultimăoră.

Dacă vom astepta ca evenimentele să pună capăt indeciziunei ce ne caracterizează, tăvălugul politicei mondiale va trece peste noi, zdrobindu-ne si pecetluind pentru totdeauna soarta neamului nostru.

Si dacă vinovatii unei asemenea catastrofe nu vor putea fi pedepsiti - deoarece marii vinovati stiu totdeauna să-si descarce răspunderile si greselile pe umerii altora - vina o vom purta noi toti, cei ce n'am fost capabili să trecem peste ei si să realizăm unirea necesară.

Momentul este încă prielnic.

Asteptăm această unire, pe care am propovăduit-o dela începutul luptei noastre.

Dar să vină. Să se realizeze cât mai repede, cinstită, entuziastă, fără ascunzisuri si fără eliminări arbitrare.

Dr. Faust Brădescu

IN VIDUL MILITAR A APARUT O ARMATĂ NOUĂ

In general, după fiecare răsboi, natiunile învinse doresc unul nou, se înarmează si, sub presiunea acestei înarmări a învinsilor, se înarmează si învingătorii care, e normal, sunt contra unui nou răsboi si a răsboaielor în general. Invingătorii se culcă pe laurii victoriei, învinsii pregătesc revansa. Invingătorii creiază aliante sau societăti internationale de protectie contra răsboiului, învinsii îsi creiază armate. Intervine un nou răsboi si, de obicei, se produc răsturnări de aliante, popoarele inteligente conducându-se după interesele lor si nu după ideologii sau simpatii. Ideologiile în special, sunt numai si numai pretexte puse în slujba propagandei.

In urma celui de al doilea răsboi mondial s'a produs un fenomen nou: de data aceasta pregătirea unui nou război nu a mai pornit din tabăra învinsilor, ci din a învingătorilor; planurile de război nu sunt dirijate contra învinsului, fostul inamic, ci contra unui coînvingător, fostul aliat.

Dealtfel, planurile agresiunei contra fostului aliat nu au început să ia formă numai după încetarea răsboiului, ci chiar din vremea în care bubuiau încă tunurile trecutului război.

Si s'a mai produs un fenomen, care este un corolar al primului: goana după aliante; goană care a dus la înarmarea fostilor inamici de către Rusia întâi, si la eforturile actuale ale Statelor Unite de a înarma Japonia si Germania. Deci fostii învingători înarmează sau fac eforturi să-si înarmeze fostii învinsi.

Cauza care a dus la această situatie paradoxală, în special în lagărul anticomunist, a fost aparitia unui curios fenomen: producerea unui vid militar. Intr'adevăr, tări mari, care în al doilea sau chiar în primul răsboi mondial, îsi cifrau efectivele militare la zeci sau chiar sute de divizii, au ajuns astăzi să si le numere cu unitătile. In afară de armatele Statelor Unite si ale blocului comunist dirijat de Soviete, înarmate cu cele mai monstruoase unelte de distrugere pe care mintea omenească le-a creat vreodată, în restul lumii se poate vorbi de un vid militar. Tări ca Anglia si Franta nu mai dispun de instrumentul militar necesar, pentru a-si impune vointa unor popoare care până mai ieri aveau doar armate de paradă.

Cauzele acestei dezarmări sunt de două naturi: unele de natură psihologică - anumite tări sunt astăzi prada unui defetism maladiv - altele sunt de natură financiară. O armată modernă are nevoie de un armament pe care bugetele tărilor mici, sărace sau sărăcite, nu mai au posibilitatea să-l procure.

Nici una din armatele celorlalte tări din lume, în afară de ale Statelor Unite sau Rusiei Sovietice, nu ar putea rezista isbiturii unuia sau altuia dintre cei doi colosi. Pentru a-si apăra interesele amenintate de unul sau de altul, tările mici trebuiesc să se alipească de unul sau altul dintre colosi.

Spre fericirea celor mici si săraci, cei doi colosi nu au căzut de acord si nici nu par să facă această în viitor, pentru a face împărteala lumii; din contră, între ei este un conflict acut, conflict ce nu va putea fi transat decât pe calea armelor.

In vederea acestui conflict, colosii sunt în căutare, mai mult chiar, în goană după aliati; iar lumea s'a împărtit în două: comunisti si anticomunisti. Nu spunem democrati si antidemocrati, căci această notiune este elastică nu numai în lagărul comunist, ci si în cel anticomunist.

In goana după aliati, cei ce sunt pretuiti, sunt cei ce au o armată. S'a renuntat la motivele de discriminare din trecut:noii aliati nu mai sunt căutati în registrele trecutului si nici în cele actuale. Noii aliati sunt pretuiti chiar dacă în trecut au fost fascisti sau comunisti, chiar dacă în prezent nu sunt tocmai la punct cu exigentele democratiei. E suficient ca noul aliat să fie contra Moscovei, să dorească să lupte si să aibă posibilitatea să lupte: să aibă o armată.Si nu e vorba de o armată echipată modern, ci pur si simplu de armată, cei doi colosi luându-si sarcina să-si echipeze aliatii.

Ceeace este iarăs interesant, este faptul că Americanii,în căutarea si pretuirea aliatilor, nu sunt interesati de factorul cantitate, ci de factorul calitate, al armatelor noilor aliati.

In urma celui de al doilea război mondial, aliatii au proclamat armata germană criminală, si au pus în functiune tot ce le-a stat la dispozitie pentru a distruge militarismul german. Nu s'au multumit să-l distrugă la suprafată, ci au căutat să pătrundă în adâncuri, să provoace în sufletul poporului german o răsturnare totală. Nu s'au multumit să desfiinteze armata, ci prin creiarea unor legi arbitrare (nimeni nu va putea sustine că crearea unor legi cu caracter retroactiv poate fi încadrată în sfera notiunii de justitie) au condamnat si executat prin spânzurătoare pe fostii capi ai poporului german si au executat sau trimis la ocnă mii de ofiteri ai armatei învinsilor. Aceste fapte au fost posibile datorită existentei unei oculte internationale, căci, astăzi mai ales, nu s'ar putea invoca existenta unei idei de justitie sau de etică, la baza condamnării fostilor învinsi, din moment ce, alături de Francezi, Americani si Englezi, la Nurenberg au stat pe banca acuzării si ucigasii de la Katyn, si când în urma procesului din Franta, au rămas condamnati numai Germanii care au participat la crimele dela Oradour, iar Francezii au fost achitati. Pentru orice om cu putine cunostinte în stiinta dreptului, Germanii dela Oradour nu au fost condamnati pentru crimele lor ci pentru faptul că erau Germani. Nu a fost nimic altceva decât o declansare de ură teribilă contra poporului german si contra spiritului militar al acestui popor.Ceeace s'a întâmplat, servea cum nu se putea mai bine planurile si telurile rusesti.

Si la un moment dat, singurul popor anticomunist care a reusit să se debaraseze de influenta organizatiei internationale oculte (poporul american), si-a dat seama că războiul cu Rusia Sivietică sau victoria mondială a comunismului se profilează la orizont.De acest lucru si-au dat seama si elementele real anticomuniste din alte tări si au început în lagărul anticomunist să se teasă planurile

să se pună jaloanele unui sistem de apărare. Americanii si-au dat seama dă existenta vidului militar de care vorbeam, că un viitor război contra Rusiei trebuia să fie suportat numai de ei. Războiul din Coreea le-a dat posibilitatea să facă si o verificare a acestei presupuneri.

In căutarea de aliati, ei si-au dat seama de sănătatea morală a fostului învins de ieri, de pozitia net anticomunistă pe care se situa poporul german. La primele sondagii, poporul german a răspuns prin faimosul "ohne mich", răspuns care nu era numai o răbufnire a amărăciunii ci si o pozitie falsă, prefăcută, de tactică. Si acest răspuns, care părea o dovadă că spiritul militar german a fost total distrus, în loc să bucure pe cei care-si dăduseră toată silinta să atingă acest rezultat, a aruncat consternarea în tabăra anticomunistă. Această consternare s'a produs nu numai în America ci si în rândurile cetătenilor real anticomunisti din celelalte tări. O muncă titanică, o seriozitate în toate păturile poporului german, un guvern stabil si, mai ales, unele acte de nebunesc curaj, produse în chiar partea ocupată de sovietici, adică acolo unde asemenea gesturi de curaj erau socotite absolut imposibile, au făcut pe Americani să-si dea seama că aliatul cel mai pretios pe care l'ar putea avea într'un război cu Rusia sovietică este poporul german. Si-au dat seama că singura armată care i-ar putea ajuta în Europa, este armata germană. Si ura de la sfârsitul războiului s'a transformat în simpatie. Si e curios că această simpatie nu e datorită faptului că Germania are o armată, ci pentrucă ar putea avea o armată. In măsura în care au fost urâti pentrucă au avut o armată, sunt astăzi iubiti pentrucă ar putea avea o armată. Aceasta este una din farsele pe care istoria se obligă să le facă din când în când, rpobabil pentru a se răsbuna pe faptul că e scrisă totdeauna de învingători.

Si să precizăm, această simpatie nu se îndreaptă către o viitoare armată germană deosebită de cea din cele două războaie mondiale, de o armată germană care să toarne apă în vinul vitejiei ei, ci din contră, către o armată care - se speră - va avea calitătile arătate în Africa, Franta, Norvegia si, mai ales, pe câmpiile rusesti.

Săptămânalul parizian "Rivarol", povestea următoarea întâmplare, pe care ne multumim s'o numim anecdotă: " In urma întelegerii franco-germane, ministrul german Teodor Blanc a fost însărcinat să prezinte planurile unei viitoare armate. Odată făcute, ministrul german, un fost brutar, le-a prezentat americanilor. O armată democrată, ultrademocrată, chiar. Soldatii nu-si vor mai saluta ofiterii odată esiti pe poarta cazărmii. Fiecare armată va avea un sindicat al soldatilor. Acest sindicat va interveni ori de câte ori un soldat va fi pedepsit pe nedrept. Pentru orice nemultumire, soldatii se vor adresa sindicatului...Reprezentantii americani l-au întrerupt pe fostul brutar: "Bine domnule, armate de acestea se mai găsesc. Noi am vrea să creati o armată ca aceea care a luptat în Franta, în Italia, la Stalingrad..."

Chiar anecdotă, povestirea de mai sus ilustrează o realitate: lumea anticomunistă doreste o armată germană care să semene cu cea care s'a ilustrat pe toate fronturile în al doilea război mondial.

Dar în vidul militar, a apărut recent o nouă armată: aceea

a lui Syngman Rhee. Până acum nimeni nu stia despre Coreea decât lucruri vagi si, în orice caz, nimeni nu avea vreun motiv ca să simpatizeze această tară si pe primul ei ministru. Si iată că a devenit centrul atentiei si simpatiei lumii anticomuniste de pe tot globul.

Nu numai trimisul special al ziarului "Le Figaro", dar chiar dl Paul Reynaud întors dintr'o misiune în Extremul Orient, l-a numit pe Syngman Rhee "le vieux lion". După câte se stie, această tară nu a dat nici un cetătean până acuma căruia să i se acorde premiul Nobel si nu s'a auzit de nici un poet sau filozof sudcoreean. Si totusi, simpatia lumii anticomuniste s'a îndreptat spre Coreea. Care e motivul acestei simpatii, mai ales în opinia publică americană, desi, aparent, la un moment dat, interesele americane se ciocneau cu cele sudcoreene ? Prin ce a reusit natiunea coreană să sguduie blazata opinie publică a lumii libere ?

Prin armata ei.

Corespondentul unui ziar francez scria acum câteva luni că "le vieux lion" a reusit să creeze o armată de 300.000 de oameni si era pe cale să urce cifra la 500,000 de soldati. Soldatii acestia erau sobri, duri, gata să îndure orice lipsuri (scoala de ofiteri era o clădire în care ploua), să se multumească cu câteva boabe de orez nefiert atunci când nu se putea face aprovizionarea, într'un cuvânt, o armată gata să înfrunte toate greutătile unui război, lucru de care a dat dovadă cu prisosintă.

Au urmat cunoscutele neîntelegeri dintre Statele Unite si Syngman Rhee. Seful Coreei de Sud a bătut cu pumnul în masă. E un gest care marchează un moment important în istoria lumii : pentru prima dată seful unei tări mici si-a sustinut interesele cu dârzenie, cu dârzenia la care-i dădea dreptul sacrificiilor făcute dă armata tării lui, sacrificii pe care e capabilă să le reediteze mâine o armată de 500.000 de oameni. Syngman Rhee a fost taxat nebun chiar de o anumită presă care trece drept cu minte. Syngman Rhee nu s'a intimidat. Si dacă cineva ar analiza cu atentie ultimele declaratii ale secretarului de Stat american, ar constata că "nebunul" din Coreea a avut câstig de cauză.

In vidul militar actual a apărut o nouă armată : armata sudcoreană. Emigratia română ar trebui să mediteze asupra acestui fapt.

Serban Giurgea

CONFERINTA DIN BERMUDE
****

Multi au putut considera Conferinta din Bermude ca un capriciu diplomatic, costisitor si inutil. Deoarece, punându-se în balantă importanta celor trei sefi de guverne, a ministrilor de externe si a celor peste 40 de specialistă prezenti la conferintă si insipidul "Comunicat Oficial" enumerând rezultatele atinse, primul cuvânt ce-ti gâdilă coardele vocale e cuvântul "absurd". Dece atâta oboseală, cheltuială, punere în scenă, pentru ca la sfârsit să se repete în câteva sute de cuvinte aceleasi cunoscute, stereotipe si

inofensive deciziuni ?! Din moment ce nu s'a hotărât nimic efectiv si imediat, de rezonanţă puternică, de rezultat vizibil, prezentaatâtor politicieni pare mai de grabă pretext pentru week-end.

De data aceasta credem că aparentele au fost înselătoare. Conferinta din Bermude, desi vizibil n'are nici o scuză, în fond poate si-a atins scopul si sperăm că va da roadele scontate.

Conferinta din Bermude n'a urmărit atât stabilirea unor norme de actiune imediată, ci în primul rând a căutat verificarea si restabilirea unei stări de spirit între Cele Trei Mari Puteri. Se simtea în atmosferă o slăbire a acestui spirit comun ce le unise în timpul răsboiului si stabilise puternica aliantă. Si această verificare nu se mai putea face prin declaratiile sporadice ale fiecăruia dintre cei trei sefi de guverne. Deoarece, declaratiile lor puteau fi conforme vechilor angajamente în aparentă si cu totul contradictorii în fapt. Simple probleme de interpretare în care circumstantele politice si interesele nationale jucau un rol capital.

In plus o serie de divergente puneau în conflict surd guvernele celor trei puteri. Câteva exemple: Anglia recunostea guvernul comunist chinez. Statele Unite se opuneau însă cu înversunare admiterii Chinei comuniste în Comunitatea Natiunilor Unite. Franta la rândul ei nu voia să audă de reorganizarea armatei germane, în timp ce cele două puteri anglo-saxone, din contră, sustineau integrarea acestei armate în Armata Comunitătii Europene. Pe de altă parte, Englezii se fereau ca de foc de a se asocia si a garanta Comunitatea Europeană, în care împingeau Franta să intre fără conditii. Iar Francezii - si chiar Englezii - nu vedeau cu ochi buni ajutorul dat de Americani Spaniolilor. Si asa mai departe. O sumă de mici conflicte capabile cu timpul să răstoarne puternicul Pact Atlantic, sau să spargă coeziunea încă slabă a NATO-ului. Acolo unde trebuia să se întâlnească numai armonie si întelegere domnea în fond suspiciunea si amărăciunea. O situatie destul de periculoasă, capabilă să provoace într'o zi ruptura fatală. In politică nu-i nevoie de un car de cărbuni aprinsi pentru a provoca dezastrul. O scânteie, o reminiscentă, o deziluzie, poate juca tristul rol.

Bine înteles, puternica Aliantă Occidentală, bazată pe articolele Pactului Atlantic, pe un ideal de viată asemănător, pe existenta atâtor organisme comune de apărare si activitate, nu putea si nu poate fi bănuită de decadentă. Totusi, numeroasele probleme provocate de situatia internatională, puneau cele Trei Mari Puteri într'o tensiune neplăcută. Mai ales Franta se găsea într'o pozitie periculoasă, chestiunea germană constituind pentru ea problema principală, pe când pentru ceilalti doi parteneri chestiunea înarmării Germaniei constituia un puternic atû anticomunist. Situatie pe care Rusia Sovietică n'a pierdut ocazia s'o exploateze pentru a rupe puternica coalitie occidentală.

Pentru Rusia, problema Armatei Europene, a Armatei germane si-a Bazelor americane în afara Statelor Unite sunt si vor rămâne chestiuni ce dau cosmaruri. Pentru Franta, deasemenea, aceste chestiuni deschid perspective desagreabile. Natural, nu în acelas sens ca pentru URSS. Dar ce-ar putea împiedeca Kremlinul să nu exploateze coincidentele aparente ?!...De aici, presiunile asupra guvernului francez si punerea în prim plan a vechei formule : Alianta franco-rusă, reînnoită de altfel la sfârsitul răsboiului de către de Gaulle. Franta la rândul ei, oarecum în minoritate în fata purternicilor săi asociati, s'a văzut nevoită să pună punctul pe "i" mizând în plină lumină pe fantoma Aliantei franco-rusă.

Unitatea între cele trei puteri era pe cale de a se dilua. O conferintă între puterile occidentale se impunea, pentru a pune capăt acestor stări de lucruri dăunătoare bunului mers al pactului comun. Aceasta a fost probabil intentia profundă a întâlnirei din Bermude. Se simtea pericolul unei rupturi posibile si trebuia înfrântă această tendintă. Deci, refacerea unitătii de vederi si de actiune era ceeace se căuta în întrevederea insulară. Restabilirea spiritului care îi animase la crearea Intelegerii era mai important decât orice decizie de actiune imediată. Deaceea comunicatul pare asa de anost si inutil.

Nimeni nu poate spune dacă acest spirit a fost restabilit. Din comunicat nu se poate trage această concluzie. S'a deturnat cu abilitate o asemenea demonstratie. Pentru moment aceasta-i situatia. Dar, rezultatul principal al acestei conferinte îl vom putea găsi numai în viitoarele actiuni ale celor trei puteri.

Dacă spiritul occidental si anticomunist a reusit să-si recapete prestigiul si să recâstige inimile celor prezenti în Bermude, vom avea câteva surprize plăcute de acum încolo, începând cu Conferinta dela Berlin între Cei Patru Mari din luna Ianuarie 1954. Atunci se va întelege deabea importanta Conferintei din Bermude, când unitatea de păreri a celor trei puteri occidentale va înfrânge poate încăpătânarea imperialismului rus.

In orice caz, Conferinta din Bermude n'a fost o inutilitate diplomatică. A fost un important aport întru strângerea rândurilor si reafirmarea scopului comun care uneste cele trei mari puteri.

A relua periodic în discutie si a analiza în mod obiectiv atât liniile fundamentale ale Pactului cât si asperitătile care pot afecta întelegerea comună, constitue un sistem ce nu poate da decât rezultate pozitive.

Gheorghe Nestorescu

NATIONALISMUL SI ACTUALITATEA POLITICA

****

E o greseală capitală în a se considera nationalismul ca doctrină si sistem politic, complect în afară de uz sau cel putin inaplicabil pentru un foarte lung timp. E adevărat că nationalismul a suferit în ultima decadă o serie de înfrângeri, de umiliri, ce dau impresia unei catastrofe. In realitate însă lucrurile nu stau tocmai asa. Loviturile primite în ultimi ani nu l'au demodat, nici nu l'au demontat. Din contră, i-au întărit bazele invizibile, cele ce îsi au rădăcinile adânc înfipte în sufletul omului. Deoa-

rece, să nu se uite, nationalismul este o stare elementară a sufletului omenesc. Nu-si are originea în economic sau în politic, ci într'o stare de spirit. Toate natiunile - chiar si cele care o neg cu înversunare - sunt nationaliste în sensul cel mai pur al cuvântului. Faptul că nu politicul sau economicul leagă între ele milioane de fiinte, ci un concept de viată, un sentiment de înfrătire în bine si'n suferintă, demonstrează că la baza oricărei comunităti nationale stă altceva decât materialul. Si acest "altceva" îl găsim la baza doctrinelor nationaliste.

Evolutia normală a omenirei cere schimbări politice, sociale sau economice; cere într'un cuvânt adaptarea societătii la noile cerinti ale epocei. Dar această adaptare nu se realizează fără sbucium si fără suferintă, deoarece totdeauna noile cerinti ale unei epoci sunt în contradictie cu fundamentul ideologic al stării existente. Natural, lupta între vechea formă si noile concepte este brutală fără exceptie. Exagerările si abuzurile abundă din ambele părti. Dar mai curând sau mai târziu o nouă formă trebuie să-si facă drum pentru a readuce liniste spiritelor si a continua progresul. Zicem formă nouă, fiindcă, oricare din fortele în conflict ar învinge, ceeace va rezulta nu mai poate avea nimic de-aface cu ceeace a fost. Chiar dacă vechea formă învinge, pentru a se mentine si prospera e nevoită să se adapteze, să-si retuseze sau să-si complecteze - dacă nu bazele - cel putin formele exterioare de exprimare si manifestare.

In frământarea de azi, învingând comunismul, noua formă impusă societătii va veni cu schimbări radicale, al căror rezultat nici nu voim să-l imaginăm. In cazul contrar, democratia învingătoare, aceasta va fi nevoită să-si cântărească si să-si pună la zi elementele de bază, cauze ale unui întreg secol de răsboiri ideologice. Dacă se va încăpătâna să rămână si mai departe axată pe aceleasi principii dăunătoare, victoria ei va fi o simplă victorie materială, trecătoare. Cinci, zece sau cincizeci de ani încă. După care, catastrofa se va abte nemiloasă si mai crudă ca oricând.

Pentru a împiedeca această neplăcută posibilitate, va trebui făcut apel la doctrinele nationaliste. Ele constituesc cimentul pentru închegarea unei noi forme politico-sociale în lume. Prin elementele lor de bază, prin dinamismul lor intrinsec, prin forta morală ce le animă, ele se plasează la o încrucisare de destin.

Se face o confuzie condamnabilă între doctrinele politice nationaliste si termenul "nationalism exacerbat". Sunt două notiuni cu totul diferite desi au o terminologie comună. Omonimia substantivală n'are nimic aface cu semnificatia atributivă a fiecăruia. Intr'adevăr, nationalismul exacerbat e un termen pe care toată lumea îl are în oroare si'n primul rând noi. El presupune o viziune strâmtă a vietii si-a politicei nationale. Dela o asemenea conceptie nu se poate astepta nimic si cu atât mai putin o reînnoire a climatului social si politic. Dar acesta nu-i nationalismul nostru, nationalismul încărcat de posibilităti pentru viitor. Aici e vorba de-o simplă terminologie răuvoitoare, pusă în sarcina adevăratului nationalism, în scopul de a-i mină temeliile.

Doctrinele nationaliste îsi au normele lor, precise, corecte, aplicabile. Nationalismul exacerbat, sovinist, nu-i nici

măcar o doctrină. E o metodă exagerată si foarte adesea absurdă a unui sentiment de revoltă. Deci, după cum vom porni dela unul sau celălalt termen, vom fi capabili să judecăm nationalismul în plinătatea valorii lui umane, politice si sociale, sau să-l considerăm ca cea mai neagră expresie a spiritului omenesc.

Propaganda ultimullui răsboi a infiltrat în suflete ura si dispretul pentru tot ceeace se poate intitula nationalism sau ar putea avea vreo legătură cu termenul încriminat. Confuziile abundă si nu numai în mintea maselor populare, oarecum mai putin cunoscătoare si mai putin subtile, dar chiar în limbajul curent al intelectualilor, ziaristilor, liber-profesionistilor si mai ales al politicienilor. Intelegem foarte bine că pentru marea majoritate apropierile răuvoitoare între termeni ca nationalism, fascism, nazism, răsună încă în urechi ca un ecou neplăcut. Sloganele propagandei si-au îndeplinit complect misiunea.... Dar să mai existe printre oamenii de cultură, indivizi care să facă această confuzie să persiste în a declara doctrinele nationaliste reflexe sau rămăsite ale unor ideologii pe care le-au detestat, însemnează că învătăturile istorice nu le sunt de nici un folos. Nu-i putem considera ignoranti, dar îi putem bănui de rău-intentionati, de interesati în defăimarea a tot ce poate fi mai curat si mai important în viata publică a oricărei natiuni. Si'n primul rând în viata lor proprie, deoarece, ei însisi înteleg că numai prin nationalism, prin această doctrină atât de batjocorită, se mai poate redresa situatia lumii noastre, minată de internationalismul comunismului rus.

Si-i credem interesati prin faptul că termenul "nationalism" capătă acea noantă infamantă numai când se referă sau este pus în prim plan de cei ce l'au propovăduit întotdeauna si s'au lăsat mai curând frânti pe roată decât să-si renege convingerile. Când însă vor xxx să-si apropie termenul, considerându-l parte integrantă din doctrina respectivă, imediat acesta capătă o noantă dogmatică, pe care n'o permit nimănuia s'o conteste. Aici e toată perfidia!...Fiecare încearcă să-si însusească această puternică armă, acest extraordinar si înrădăcinat sentiment, stiutori constienti de valoarea lui politică. Si ceeace-i mai trist e că în acelas timp încearcă să-l nege celor ce-l consideră, nu ca o simplă armă, ci ca o profundă realitate psihologică si sociologică a genului uman.

Să ne aducem aminte de răsboiul recent, urmele căruia nu s'au sters încă din amintirea multimilor. Chiar si adversarii cei mai înversunati ai nationalismului, îi recunosteau valoarea, importanta, necesitatea. La ce sentiment au făcut apel Sovieticii, când Moscova, Leningrad si Stalingrad erau pe cale de a fi cucerite ? La doctrina internationalistă a lui Stalin ? La lupta de clasă ? Sau la sentimentul national, patriotic, al mujicilor ? Democratiile la rândul lor, n'au făcut oare la fel ? Soldatii lor se sacrificau nu pentru a apăra spiritul democratic, ci pentru a apăra natiunea respectivă. Era fondul adânc nationalist al fiecăruia care-l îndemna să lupte.

Dar confuzia cea mai mare se face când se consideră nationalismul ca imperialist. Or, nationalismul pur n'a fost si nu va

fi niciodată imperialist. Imperialismul anumitor nationalisme a apărut si s'a manifestat în functie de anumite caractere particulare acelor popoare sau conducătorilor lor. Pentru Germania spre pildă, n'a fost nevoie să apară o doctrină de nuanță nationalistă pentru a se transforma în imperialistă,. Această tendință exista înaintea nazismului si Hitler n'a făcut altceva decât s'o pună în aplicare în mod brutal. Nationalismul în sine, în puritatea sa doctrinală, nu-i imperialist.

Fiind o ideologie idealistă, îi repugnă orice atitudine neconformă cu un ideal înalt si cinstit. Spre deosebire de alte ideologii, scopul său principal e de tendință spirituală si numai accesoriu atinge problemele pur materiale, ca un complement ideologic. Să nu fim întelesi gresit. Doctrinele nationaliste au un program complect, urmăresc viata socială si politică a natiunei din toate punctele de vedere, dar dau o mai mare atentie părtii spirituale, considerând-o mult mai importantă decât cealaltă. E ceeace le deosebeste de celelalte ideologii, stabilindu-le personalitatea si superioritatea, în mijlocul doctrinelor materialiste din epoca pe care o trăim. Deaceea, suntem convinsi că importanta lor politică si socială, pe care le-o contestă adversarii de ieri, creste pe zi ce trece si nu-i departe momentul în care se va face apel la ele, sau vor fi aduse pe primul plan de evenimente. Chiar si din Fascism si din Nazism va dăinui ceeace a fost pur nationalism, ceeace a fost creatie sau consecintă pur nationalistă si va dispare numai ceeace constituia imperialism si absurd.

Nationalismul n'a fost înfrânt, ci numai formele megalomanice ale unor politicieni, formele politice ale unor indivizi ce n'au înteles să se supună normelor pure ale ideologiei pe care se bazau. Avertismentul e adecuat si pentru alti politicieni...

Nationalismul, chiar pus la index de învingătorii lui, rămâne o fortă politico-socială a epocei noastre. Si oricât de paradoxal ar părea, putem afirma că din punct de vedere al vremurilor ce vor veni, nationalismul este rezerva ideologică cea mai importantă a lumii de mâine. Viitoarea constructie politico-socială a omenirei nu se va putea realiza si maturiza fără interventia substantială a acestor doctrine. Deoarece, această constructie va fi nevoită - pentru a fi viabilă - să se sprijine, nu pe utopicele sau depăsitele norme ale vreunei doctrine de cabinet, ci pe temeinicele principii iesite din frământările istorice ale epocei pe care o trăim. Numai adevărurile verificate prin sbuciumul neamurilor, numai normele ce vor rezista cataclismului comunist, vor putea integra noua ideologie ce se va afirma atunci. Si singurele care pot înfrânge amenintarea comunistă sunt normele spirituale ale doctrinelor nationaliste.

Sfărâmarea superstructurei politice n'a atins nimic din infrastructura spirituală a doctrinelor nationaliste. Această infrastructură ideologică a rămas intactă si va trebui să se manifeste, deoarece nu si-a îndeplinit încă misiunea-i logică si inexorabilă în procesul evolutiv al omenirei.

Serafim Bratocea

INDEPENDANCES
****

De tous temps la passion aveugle et l'excès ont été les caractéristiques des époques troubles, des époques de grande transformation sociale et politique. C'est un fait presque banal, pourrait-on dire. L'humanité en souffre depuis les premiers âges.

Cependant, aux esprits éclairés, aux esprits supérieurs, on a toujours demandé une certaine objectivité, un certain détachement des contingences, dans leur manière de voir et de juger les événements de leur époque. C'était là le minimum que l'on pût exiger. Certains s'en sont acquittés honorablement; d'autres, les plus nombreux, ont lamentablement succombé à l'ambiance générale, augmentant encore plus la confusion par leur prestige personnel. Le rôle que ces personnages peuvent jouer constitue un danger incalculable, dont les conséquences n'apparaissent qu'à la longue. Toujours trop tard, malheureusement, pour que l'on puisse encore les contre-carrer.

Notre époque, qui depuis 15 ans vit dans un perpetuel bouillonnement, n'a pas échappé à l'infaillible tradition. Les passions les haines et les excès les plus abominables se sont déchainés à travers toutes les nations de la terre sans exception. Même chez les nations qui n'ont pas pris directement part au conflit armé. Ce qui est encore plus significatif et plus déplorable. Malgré tout, on pouvait du moins espérer que ce fléau passionnel n'atteindrait pas les esprits d'élite et spécialement les esprits directement responsables de l'avenir du monde. Mais, c'était en demander trop!. C'était voir les choses sous un angle par trop objectif...

Nous savons que l'interprétation de n'inporte quel événement est une chose très personnelle, soumise le plus souvent aux fluctuations affectives ou d'intérêt. Néanmoins, la vérité est une réalité qui ne supporte pas d'être bafouée à l'infini. Tôt ou tard elle reprend sa primauté et les fausses interprétations de jamais s'effondrent comme un château de cartes. L'astuce, l'intelligeance, la grandeur d'un personnage politique consistent justement à éviter cet effondrement futur. Et on ne peut le faire qu'en restant fidèle aux grands principes de justice et d'objectivité. Surtout à une époque comme la notre, où tout est permis, où tout est légitime, du moment qu'on a la force pour soi.

Nous songeons à ce propos à un cas spécial, qui nous choque et nous étonne profondément :

Au cours de ce deuxième conflit mondial de notre siècle on a employé une somme énorme d'énergies pour en finir avec le nazisme et rendre aux pays envahis leur indépendance. Rien de plus louable. Moins il y aura de pays subjugués, moins il y aura de possibilité de troubles et de guerres. Et même si cette restitution d'indépendance n'était qu'un argument de seconde ordre, elle n'en restait pas moins un puissant argument que l'on invoquait à tous propos, car il s'encadrait parfaitement dans les principes de justice et

d'objectivité indispensables aux personnages politiques de l'époque. Ce n'était pas un simple argument de circonstance. Pour le monde occidental, du moins, l'indépendance des nations envahies était une réalité, un but en soi, un stimulant.

Depuis, bien des réalités ont changé. De même que, beaucoup d'opinions, beaucoup d'illusions...Et avec elles, on a eu le dé-plaisir de voir se déplacer aussi le puissant argument-moteur de l'indépendance des nations tombées cette fois-ci sous la dépendance des Soviets. Leur cas ne constitue plus un "casus belli" comme autrefois. Pourquoi ? Parce que cette fois-ci il s'agit d'un ancien allié ?!! Misère excuse !...

Il est étrange dans l'histoire contemporaine de constater le silence qui règne dans les capitales des grandes puissances, dans leurs journaux, dans les réunions multi-nationales de l'ONU, etc. au sujet des pays occupés par les Sovietiques.

Leur existence en tant qu'Etats civilisés, faisant partie de la Communauté internationale, leur réalité géographique et historique, leurs noms mêmes comme entités ethniques sont en train de disparaître du langage courant. On les intègre - par omission - au conglomerat sovietique. On les réduit à l'état de souvenir.

L'histoire va enrégistrer le drame de ces nations et l'invraisemblable indifférence de l'Occident à leur égard.

Les échos, qui de temps à autre se font jour dans l'espace politique actif de notre époque, sont dûs aux efforts surhumains de quelque réfugié d'au-delà de la cortine de fer, qui essaie de montrer au monde, de lui faire comprendre la terrible situation de ceux qui languissent et peinent sous la terreur soviétique. Voix, qui le plus souvent, crient dans le désert, étant donné les faibles moyens dont chacun peut disposer pour se faire entendre d'une opinion de plusieurs centaines de millions d'individus. Cet effort incombait plutôt à l'Occident. Mais de ce côté c'est le silence le plus complet. C'est un véritable "tabou", alors que l'essence même de la paix et de la justice exigerait une attention constante au problème et son règlement immédiat.

Et comme si cette situation n'était pas déjà une écrasante humiliation pour les nations réduites en esclavage, on a trouvé le moyen - comme simple divertissement probablement ! - d'accentuer ce que la situation avait d'absurde. Dans notre monde on peut trouver à tout des excuses plausibles !...

Au milieu de ce monde incapable de résoudre le problème de l'indépendance des pays de l'Est européen et de l'Extrême Orient tombés sous l'emprise moscovite, on s'est mis à penser à l'application du principe de l'indépendance aux cas les plus saugrenus. Le substratum purement politique est plus que transparent. Il n'en est pas moins un effort pour déguiser l'échec total du côté essentiel du problème.

Les principes demandent des réalisations pour mériter leur nom. Ainsi, on a organisé ou favorisé l'organisation des pays neufs un peu partout. Beaucoup ont été créés artificiellement et seront dans un avenir plus ou moins proche des foyers continuels de discordes et de guerres.

On reste confondu de la légèreté des politiciens qui pensent

à donner l'indépendance à des territoires qui visiblement n'en ont pas besoin ou ne seront jamais capables de s'en servir. On parle même de la création d'une Bavière indépendante au milieu de l'Europe, ainsi que d'une Rhur, d'une Sarre émancipées de l'autorité allemande. L'intention cachée est un secret de Polichinelle. On semble ne pas voir que c'est donner un motif de plus au pan-germanisme d'engendrer une nouvelle guerre d'ici une trentaine d'années.

On songe à une Lybie indépendante, une Sardaigne souveraine, un Pukhotonistan (!) libre entre l'Afganistan Oriental et le Pakistan Occidental, etc. en les considérant comme de justes revendications des populations locales, comme de justes applications du principe d'indépendance. Dans la presse, dans les conférences internationales, on n'épargne aucun argument en faveur de ces anomalies, proposées avec tant d'inconscience...On reste suffoqué de la facilité avec laquelle on glisse sur le problème des pays écrasés par la tyranie bolchévique.

Ces pays là n'ont pas droit à l'indépendance, à la liberté, à la vie...Ils peuvent restés écrasés, ils peuvent même disparaître...On n'a pas besoin d'eux, semble-t-il...

Il est sans doute, plus intéressant pour l'essor de la civilisation et de la paix mondiale d'avoir une Lybie, une Sicile, ou un Pukhotonistan indépendants, plutôt qu'une Pologne, une Roumanie, une Hongrie ou une Tchecoslovaquie libres...

L'absurde et l'imprévoyance ont caractérisé bien des époques avant la notre. Les résultats en ont toujours été les mêmes, effroyables et irremédiables.

Aurons-nous la chance de voir paraître ce brin de clairvoyance et de sentiment de justice necessaires au salut de notre monde, ou devrons nous assister impuissants à l'écroulement de ce que nous aimons et respectons ?!...

L'avenir seul nous l'apprendra.

Vladimir Negoescu

LOGIC PROPS

****

As much as one can infer from the present international political conjoncture, the basis of a new current of opinions are beginning to take form. The unbelievable saxon patience awakes from its lethargy. The friendship - somehow artificial, but nevertheless real - born from the years of war between the Allies, has vanished to such an extent that, to day, we have run into a blind alley. The Russians are guilty, once more. Systematically, they exceed all the permited limits, in every point where the intricacies of politics put them in contact with the sovereignty of others or with the legal responsability of the former Allies. They think they are strong ! We think they are unconscious. For, their attitudes, a thousand times repeated, made them spoil something very important : the sympathy and the admiration of the peoples from Occident, and specially the Americans. <u>At last</u>, the truth

about the Russians is known... Truth that we know since decades - for it has always been the same - and against which we have fought with all our forces. But, fortunately, general opinions have taken a definite direction. People begin to understand us and to realize the right of our fight against the imperialist power of the East. That is why it will take more than Vichinsky's skill, of Gromiko's stubborness, to prevent the forthcoming tempest. They have started a current of opinions, opposite to all they expected. They will have to bear the consequences, which, sooner or later, will appear to be a war.

However, that time, they will see, standding before them and against them, several worlds, each of which dreadful in a different way. First, the free world of anti-communist nations, the uncontested leader of which remain the United States. Then, the world of slaves from the nations temporarily submitted to the sovietic rule. And, at last, the manly, enthusiastic, courageous world of the refugees who are only waiting for a signal to take up arms agains and fight the invaders of their countries.

Those three worlds will join together one day in the fight to death against the same danger. And that day - that we hope will come soon - they who, normally, will lead the combat, will be confronted with a serious problem. Problem to which one must think in time, so as to prevent future disasters. For there will be disaster if the Americans - leaders of the anti-communist front - still do not understand the intimate realities of the different nations called to give them substantial support in the war due to start sooner or later.

It appears that their ignorance of the intimate realities of the nations enslaved by the Soviets reaches the highest degrees of the Government in Washington. That is what all circles of refugees are so anxious about.

Let us consider the rumanian case : lying close to the Russian border, the Rumanian people have always felt upon them the threat of communism. That is why they are so fiercely anti-communist. For, to them, it was not only a matter of politics or of equilibrium of forces in a world in crisis, but a matter of life or death. In spite of all the changes of the last decades, the Rumanian nation have remained the same. That is one of the intimate realities of our people, which the Americans have not yet quite understood. Let us hope they will come to see the truth of it and its corollary : a people like ours, so deeply and thoroughly anti-communist, is destined to be a basic bulwark in the fight they will have to undertake one day for their own sake and the sake of civilization.

But there is another intimate reality of our people which the Americans will have to take into account if they want the sympathy and the enthusiastic cooperation of the Rumanian people. They must come to know to whom, among the Rumanian representatives abroad, they have to turn to, so that the selected personalities be really the representatives of the Rumanian people. The title of "former politician" has no value at all if the man considered has not the support of the masses of Rumanian refugees, and then,

the support of the masses of Rumanian resistants. They won't be pushed forth like puppets. They will remain isolated and mute in spite of the "Appeals" made to them.

To consider those men like "props" in the organization of the anti-communist forces, is to condemn to failure beforehand any constitution of a powerful common front. In the best of circumstances, it would be to delay the agreement with the legitimate and competent representatives of the Rumanian people. It would be to force a narrow and anachronic point of view upon a living reality: the reality which establishes the scale of political values through the natural selection of facts and attitudes. To persist in that direction is to endanger the final result of the anti-communist coalition.

Thus, the Americans ought to take into account the instinct of the crowd, for that instinct is infallible. The present situation of the Rumanians is the best proof of that fact. None of the Rumanian politicians put forth and in some way considered like the representatives of the Rumanian people, have in any way the agreement, the esteem or the support of that people. Neither abroad, nor in Rumania. They are considered everywhere and by everybody as mere profiters, climbers and ignorants.

Is it with such men that the Americans hope to gain the sympathy of the Rumanian people and to electrify the soul of the future soldiers ? We, who are in the marrow of the Rumanian nature and who know the intimate realities of the Rumanian community, remain sceptical before the light and illogical ways of the American politics up to now, regarding a problem with impredicable consequences. Of course, we don't want to force anything upon the American Government. However, we have the right, as well as the duty, to try to show them, the Rumanian realities as close to reality as possible, hoping that one day, they will take into account the actual circumstances and put an end to the present situation, unsatisfactory and absurd.

That is the reason why we think that it is the duty of the American Government to reconsider its attitude toward the Rumanian people, ans specially, to try to see on which side are the majority of the Rumanian refugees, their faith, their hopes; to see which ones have been fighting for decades against the communists, disinterested and courageous; to see which ones made the heaviest sacrifices in that unequal and merciless fight. In proportion, the situation will be about the same in Rumania.

At least, regarding our people, the "props" of the American politics can be no more constitued by the same politicians who took refuge in New-York, compromised and unacceptable by the majority of the Rumanian people.

The American Government must get rid of that pseudo-patriotic burden, anti-communist only by circumstances, and turn towards the real anti-communist forces of the Rumanian Nation. We don't need be more precise. We are confident they know where they can find those forces.

Dr. Radu Buzdugan

PROBLEME LEGIONARE

****

NEDUMERIRI

****

Nesiguranta materială si spirituală pe care lumea o trăeste din 1945 încoace, a lăsat fără îndoială urme si în mijlocul nostru. Dacă nesiguranta materială nu este ceva nou pentru noi,nesiguranta spirituală a adus după sine prăbusiri mai mult sau mai putin grave în însusi sânul blocului legionar. N'au lipsit oameni cari să-si califice propriile lupte si suferinte drept consecintele unui "idealism tineresc", ca si acei cari să socotească Legionarismul o "chestie perimată", sau în cel mai bun caz, lipsită de actualitate. Astfel vedem că atitudinea pe care guvernantii nostri de odinioară au avut-o fată de Miscarea Legionară în putinele lor clipe de indulgentă, a fost acceptată ca bună de multi dintre noi.

Nu dorim să dojenim. Incercăm mai mult să constatăm un fapt si, într'o oarecare măsură, să reamintim unele lucruri cari ne-au determinat cu ani în urmă pe toti să-l urmăm pe C.Z.Codreanu.

Atunci, când ne-am întâlnit în Legiune, noi nu căutam un Partid, ci o conceptie de viată. Manifestarea politică nu era decât mijlocul prin care această conceptie de viată se prezenta în viata socială a poporului român.

"Nu facem politică de dragul politicei" am spus mereu.

Politica noastră capătă o consistentă specială deoarece se desfăsoară dependent de un mod particular, al nostru, de a privi în afară, a înfăptui si a visa la înfăptuirile de mâine.

Legile sau fărădelegile, conjuncturile interne sau externe, pot distruge un partid. O viziune a vietii si a lumii poate fi însă distrusă numai de o altă viziune.

Aceasta este tăria noastră.

Nu pentrucă suntem legionari ori dorim a ne numi ca atare. Ci pentrucă ne-am dedicat viata unei doctrine românesti, care încadrează perfect poporul nostru în drumul spre o mai bună zi. Ci pentrucă această doctrină ne situează pe fiecare dintre noi la locul nostru, fără a creia probleme sociale ori economice, desvoltând sentimentul de responsabilitate directă pentru locul ce-l ocupăm în societate, atât fată de autoritatea de stat, cât si fată de cei ce nu mai sunt si fată de Dumnezeu.

Iată cum, momentul Miscării Legionare nu numai că n'a trecut, dar este permanent actual, cel putin cât neamul românesc nu va da viată unui al doilea Căpitan, care să-i dăruiască o linie mai bună. Si credem că nu gresim afirmând că acest fenomen nu se va întâmpla asa de curând. Certitudinea noastră este întărită de faptul că nu numai la noi acasă, dar pe tot globul nu găsim astăzi o idee care să se adapteze necesitătilor, felului nostru de viată si visurilor noastre, mai bine decât ideile Miscării Legionare.

Ruina Revolutiei Franceze ca si a celei rusesti este destul de concludentă pentru a ne mai face iluzii. Ea îsi are originea

în dispretul si ura prin care elementele de bază ale celor două revolutii văd omul. Pare paradoxal, dar în societatea burghezo-capitalistă "om" înseamnă capitalist, asa cum în societatea comunistă "om" înseamnă functionarul partidului.

Drepturile reale ale celor ce nu fac parte din aceste clase sociale (functionarul partidului comunist în Rusia Sovietică reprezintă o clasă socială bine definită), dacă nu sunt inexistente sunt foarte reduse. Unicul lor mare drept este de a muri istoviti la jug.

Principiile de libertate, egalitate si fraternitate,atât într'o formă de stat cât si în cealaltă, au calitătile unui balon de cauciuc, care se întinde mai mult sau mai putin după presiunea la care este supus, cu tendinta continuă de a reveni la forma originară. Conform acestei teorii suntem liberi atâta timp cât nu dorim să mutăm o stare de lucruri, chiar dacă aceasta s'a dovedit a fi pentru marea majoritate iratională si deficientă. Suntem egali asa precum lupul este egal cu mielul, si frati, precum Cain si Abel.

Si fie că puterea stă în mâna capitalului ori a proletariatului, modul de a interpreta libertatea, egalitatea si fraternitatea e acelasi, si e poate unica trăsătură de unire a acestor două extreme.

In esentă, este tot ceeace lumea ne oferă la ora actuală.

Revenind la Căpitan,vedem că si el s'a adresat "omului". Nu însă "omului" apartinând unei clase sociale, ci "omului" tuturor claselor. Il îngenunche la picioarele lui Dumnezeu, dar îi lasă constiinta că "el" omul, împreună cu "El" Dumnezeu, poate înfăptui o lume care să fie un drum spre paradis.

Căpitanul nu cere ajutorul claselor sociale, ci ajutorul lui Dumnezeu, adânc convins că numai El este mare si etern.

Căpitanul dă sens unor principii care deveniseră mai mult motive de publicitate decât principii de viată si dovedeste, contrar tuturor afirmatiilor, că libertatea, fraternitatea si egalitatea sunt aplicabile si în domeniul practic al politicei, sociologiei si economiei.

Măretia Căpitanului consistă în faptul că el nu numai că a sesizat, dar a dat viată unor teorii cari se limitau să existe în vis. Iar dacă Miscarea Legionară s'a mentinut si se mentine contrar tuturor asteptărilor, este o dovadă că visurile cari chinuesc omenirea de atâta vreme si-au găsit o formulă de organizare în societate, care - dacă nu este perfectă - este totusi mai aproape de adevăr, decât produsele celorlalte doctrine.

Miscarea Legionară nu se mentine datorită nouă oamenilor cari ne-am înregimentat ei, ci principiilor pe care le serveste,si atâta vreme cât le serveste.. Noi nu facem decât să credem în aceste principii. Urmându-le sau nu, noi schimbăm viata noastră; nu însă viata Miscării. Orice abatere de la aceste principii, nu afectă Miscarea, ci persoanele, si de aceea abaterea devine un fapt divers, un fapt de semnificatie redusă. Astfel, diferendele în sânul Miscării nu sunt fundamentale, ci pur formale, accidente cari urmează curba evolutiei indivizilor, datorită principiului de responsabilitate directă amintit mai sus.

Orice abatere e abatere de la linia principiilor prin numele cărora Miscarea îsi justifică existenta. In acest caz, constatăm fără mare dificultate că această abatere are loc fie din delăsare, fie din nebăgare de seamă, fie că trăim din alurii căstigati, fie că opinăm diferit asupra metodelor.

Or, cum unica metodă legionară de actionare este metoda determinată de întelegere si dragoste, combinată cu dinamismul înfăptuirilor pozitive, realitatea ar trebui să fie alta.

Noi toti, având acelas ideal, deci acelas țel, discutiile noastre nu pot avea alt rol decât rolul barei de directie. Ele sunt necesare, demonstrând un organism viu, în continuă desvoltare. Sunt un păcat însă, când aceste discutii devin sterile, când părăsind linia preocupărilor înalte, se învârtesc în jurul unor amănunte de pur formalism, justificând cu aceasta, nu marea dorintă de mai bine fată de comunitate, ci de mai bine fată de pozitia pe care o ocupă fiecare în sânul comunitătii.

Cel ce încearcă să adapteze doctrina care ne-a dat posibilitatea de a ne ornaniza, propriilor sale necesitâti, în loc de a se adapta el doctrinei, comite o eroare cu sine însusi si cu comunitatea legionară.

Dezamăgirile si neîntelegerile noastre interne nu au profunzime atâta vreme cât mărturisim acelas ideal; cauzele depind direct de noi însine; recunoasterea lor trebuie să ne dea deci noi forte, iar nu să devină distrugătoare de forte.

Pe de altă parte, cred că nu există legionar, care intrând în Legiune, a avut pretentia să-si vadă idealul realizat în cursul vietii sale. Dacă a făcut-o, a fost determinat de o cugetare superficială. Profundele transformări în viata omului si a societătii românesti pe care Miscarea Legionară si le propune, fiind de mare anvergură, ele nu se pot calcula decât pe decenii.

Rolul nostru personal e infim si este mai mult de consolidare a climatului care să dea nastere noilor răsaduri, iar nu de imediată realizare. Căpitanul a fost destul de clar asupra acestui punct, când se referea la guvernarea partidului "Totul pentru Tară".

Miscarea Legionară are timp si se situează deasupra sărmanelor noastre existente. Iată dece nu vedem justificată confuzia unora, confuzie pe care o semnalam la începutul acestor rânduri.

Noi n'am început lupta în numele unui partid, ci în numele unui ideal. Partidul e un instrument de realizare si rămâne în conceptia noastră un simplu instrument. Important pentru noi este inalterabilitatea idealului.

Or, dacă privim bine în jur, vedem că idealul nostru capătă cu fiecare an, cu fiecare deceniu, noi consistente, amplificându-se si întărindu-se în raport direct cu dezagregarea opiniilor contrare.

Asa dar, deziluziile sau desnădejdile care uneori ne frământă n'au nimic fundamental si-ar trebui să le judecăm totdeauna ca atare, pentru a nu cădea în ridicula situatie de a sluji un ideal de care ne e frică sau în care nu mai sperăm.

Marcel Preotescu

CELE DOUA LUMI
****

Expresia "două lumi", pare a se fi încetătenit în limbajul modern, pentru a desemna lumea civilizatiei crestine de o parte si lumea sovietică de alta. Dar în timp ce majoritatea omenirii nu vede în această expresie decât o simplă figură de vorbire, istoria ne-ar putea dovedi realitatea fenomenului însusi, precum si caracterul lui irevocabil. Căci s'ar putea ca tocmai acest fenomen să stea la baza disparitiei atât de totale a multor civilizatii mari, ale căror infime sfărâmături pun astăzi în uimire stiinta modernă.

Lumea crestină se află astăzi în fata unei alte lumi. Ea recunoaste că ceeace stă în fata ei este o "altă lume" si totusi se încăpătânează în căutarea unui limbaj de întelegere cu ea. E ca si cum te-ai încăpătâna să iei drept câini o haită de lupi care te-a si înconjurat. Cu alte cuvinte, cu cât mai devreme lumea crestină va întelege că nu există si nici nu poate exista o punte de întelegere sau de colaborare între ea si lumea sovietică - cum deasemenea nu există limita răului până la care această lume sovietică poate merge - cu atât mai multe posibilităti de salvare ne rămân.

Pentru a evidentia acest lucru, ne vom permite să examinăm unele aspecte concludente din lumea sovietică si anume, ne vom opri asupra fenomenului distrugerii în Rusia Sovietică a tot ceeace formează bazele civilizatiei crestine: familia, Biserica, morala. Faptul este cunoscut si s'a adoptat concluzia că statul sovietic a distrus sufleteste pe poporul rus. Dar, desi logică, această concluzie nu satisface toate datele.

Bunăoară în literatura sovietică, dacă aceea poate fi numită literatură, s'a înregistrat faptul că statul a început să lupte destul de devreme si luptă încă si astăzi, atât prin propagandă cât si prin fortă, cu o serie de fenomene cu totul de necrezut pentru un popor crestin. Unul din aceste fenomene este desmătul general al populatiei, desmăt care, între altele, lua forma unor orgii colective nocturne, făcând imposibilă iesirea oricărei femei seara pe stradă, fie în sat, fie în oras. Un alt fenomen nu mai putin general, ar fi cel al copiilor părăsiti de părinti. Acestia, ca niste fiare sălbatece, atacau în bande pe drumeti, îi asasinau si de multe ori îi si mâncau. In afară de literatură, chiar legiuirile sovietice stau mărturie că statul a luptat împotriva acestui din urmă fenomen. Astfel a fost făcută o lege, dealtfel destul de arbitrară, în favoarea femeii si a copilului. Pe o simplă declaratie a unei femei, un bărbat oarecare este fortat să contribuie la întretinerea copilului ei, cu pensia alimentară respectivă. Literatura sovietică abundă în întâmplări ridicole, ai căror eroi îsi părăseau orasul si chiar identitatea, fugind de sarcina a zeci de pensii alimentare căzute din senin. Ea abundă si în copii cu zeci de pensii alimentare.

Aceste întâmplări si legiuiri dovedesc că nu atât statul, cât mai ales poporul rus însusi si-a pierdut sau distrus bazele lui crestine. Cu atât mai mult că institutiile atât de adânc sădite într'un suflet crestin, nu puteau fi smulse din el, decât numai în ca-

zul când acel suflet nu mai avea acea scânteere de milă,de rusine, de credintă sau frică de Dumnezeu. Cu alte cuvinte iese în evidentă faptul că poporul rus de astăzi este, în marea lui majoritate, structurat sufleteste altfel decât cel de altădată, cel crestin. Acest lucru rezultă si din apostolul Pavel, care spune că orice guvern este drept, fiind pus de Dumnezeu.(Rom.13) Acestea, raportate la guvernul sovietic, nu pot fi întelese decât admitând că poporul rus de astăzi, adică cel născut înainte si după revolutie, este realmente un alt popor, adică "o altă lume". Si atunci este clar că guvernul sovietic, ca masină de stat, desi functionează prin teroare si groază, nu este decât foarte potrivit pentru poporul rus de azi. Si prin urmare este mai drept a spune că însusi poporul rus de după revolutie si-a eliminat bazele lui crestine, acestea ne mai corespunzând actualei lui structuri sufletesti. In marea lui majoritate acest popor nu este încă ajuns la notiunea de familie, morală si Biserică. Pe scara sufletească, el este cu mult mai jos decât triburile africane. Aceste triburi au fost încrestinate, deci primite de Dumnezeu în Biserică. Pe când poporul-rus de astăzi nu este nici botezat, nici împărtăsit si deci nu este primit. El este de categoria sufletească a junglei, în sensul cel mai direct al cuvântului. Abia acum începe el să se orienteze în cadrele societătii umane.

Cât despre fenomenul aparitiei în mijlocul unui popor a elementelor de o structură sufletească deosebită, acest fenomen este mai putin imposibil decât pare la prima vedere. In afara faptului că el este certificat de către Sf. Scriptură (Apoc.9), putem semnala un fenomen analog, dar în sens bun, la noi în tară. Atât învătământul nostru primar, cât si cel secundar, au înregistrat faptul că seriile decopii născuti după anul 1919 erau strălucit dotate, deosebindu-se radical de cele precedente. Au fost cazuri când, într'o clasă, premiul putea fi disputat între nu mai putin de douăzeci de elevi. In momentul de fată, acele serii strălucite de tineri formează fondul al poporului român împotriva comunismului. Pe atunci, fiind încă necunoscut rostul acestei providente divine, faptul, comentat, a fost pus în legătură cu războiul.

Prin urmare, Rusia Sovietică, poate fi numită cu drept cuvânt "altă lume", iar această expresie corespunde unui fenomen cât se poate de real. Si, după modul cum se manifestă această lume,apare neîndoielnic - pentru cei ce cred în Dumnezeu - că ea este ceeace Apocalipsa întelege sub simbolurile "Moartea", "Locuinta mortilor", "Ostirile ce ies din fântâna Adâncului" sau "Fiara care se ridică din Adânc". Tot Rusia Sovietică este ceeace Pavel numeste "lucrarea de rătăcire", spunând că ea este trimeasă de Dumnezeu, cu scopul ca toti cei ce nu cred să piară prin ea. După apostolul Ioan ea este "Anticrist", iar bătrânii nostri, care spre deosebire de noi, aveau si bunul obicei de a citi Sf. Scriptură, i-ar spune "iadul iesit pe pământ". Cu alte cuvinte noi asistăm astăzi la manifestarea fenomenului prin care Dumnezeu "treeră si cerne". Multe civilizatii au fost eliminate cu ajutorul acestui instrument. Trebuie să precizăm totusi că civilizatia crestină nu va mai anea aceeasi soartă, căci: "Pe această piatră voiu zidi Biserica Mea si portile Locuintei mortilor n'o vor birui". Dar: "Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu" (Zah.4:6.7)

Iată dece nu există si nu poate exista un limbaj de întelegere între lumea crestină si lumea sovietică, cum este zadarnic deasemenea de a astepta vreo reactie spre bine în sânul acestui popor. Si iată dece este atât de important astăzi, pentru fiecare suflet de crestin, să se pătrundă cât mai devreme de acest adevăr.Trebuie lămurită confuzia în care ne găsim. Trebuie să întelegem odată că Dumnezeu a început să îndeplinească ceeace a spus prin apostoli si prooroci. Trebuie să întelegem că El nu se va opri la jumătatea drumului, că nu există nici un motiv ca numai o parte din civilizatia crestină să treacă prin focul prin care trec cei închisi după cortina de fier. Trebuie să întelegem că din această sită nu se va mai putea strecura nimeni necercetat cu deamănuntul, oricât de abil ar fi el. Si că fiecare din noi nu are decât două perspective: mântuirea cu ajutorul lui Dumnezeu, sau locul de unde scoate El popoare de categoria celui sovietic.

Dumnezeu însă nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă si să trăiască. Tocmai de aceea sfarmă El astăzi axa existentei de până acum a omului. Spre a-l forta pe om, cât mai este o brumă de timp, să caute axa cea adevărată. Dar cine dintre noi vrea să înteleagă acest lucru ? Uitând rupturi irevocabile care se petrec la noi acasă, noi alergăm ca posedatii, să refacem din sfărămături tot axa cea veche. Nu întelegem că dacă vrem să supravietuim si să ne întoarcem în acea tară, pe care Dumnezeu o cerne astăzi atât de sever, trebuie să ne lepădăm de cele vechi, spre a deveni folositori lui Dumnezeu si Tării.

Dar care este axa cea adevărată ? Si cum să facem să ne însufletească, schimbând întreaga orientare a existentei noastre ? De acest lucru se va îngriji Dumnezeu. El bate azi la usa fiecăruia. (Apoc.3:2o) Acela care se simte realmente lipsit de resortul vietii pentru care resortul cel vechi realmente nu mai este valabil, să strige dar la El si va primi si darul si puterea. Resortul care ne lipseste, dar care singur poate schimba orientarea existentii noastre este iubirea. Ea este mila de om, care este expresia iubirei noastre de Dumnezeu si a setii noastre de iubirea Lui. Aceasta este pârghia care a făcut pe martirii nostri, de ieri si de azi, să se sacrifice pentru acel popor al nostru atât de încercat, dar atât de blând încât nici prin gând nu i-a trecut, nu să-si facă singur dreptate,ci nici s'o ceară, decât dela Dumnezeu.

Iubirea teoretică însă nu foloseste. Isaia, vorbind de noi, spune: "Domnul vă va iesi în cale"(52:11.12) Ceeace înseamnă că noi trebuie mai întâi să intrăm în actiune si abia atunci Il vom găsi pe Domnul si vom primi dela El acea putere de iubire si de jertfă care ne va face si activi, si fericiti, si liberi. Căci iubirea este legea Impărătiei Tatălui. Ea ne eliberează de jugul timpului, încadrându-ne în sfera de interese a Mântuitorului. Ea ne eliberează si de legile timpului, deoarece ea cuprinde în ea si toată legea.Si ea ne conduce, prin actiune, spre viata eternă, deoarece, fiind singura limbă cu adevărat universală, începând cu sferele divine si terminând cu cele umane, ea rămâne si singura unealtă valabilă atunci când toate celelalte devin inoperante.

Elisabeta Mihăescu

CELE DOUĂ CETATI (Sf. Augustin)

" Două iubiri au zidit două cetăti : iubirea de sine până la dispretul lui Dumnezeu; iubirea de Dumnezeu până la dispretul de sine...

" Există într'adevăr o cetate si o altă cetate, un popor si un alt popor, un domn si un alt domn. Ce vrem să spunem ? De o parte stă un singur Babilon; de alta un singur Ierusalim. Cu ori ce nume simbolic le-ai numi, nu există decât o cetate si o altă cetate...Una are ca rege pe Diavol, cealaltă pe Cristos...

" Gânditi-vă acum la numele celor două cetăti. Babilon însemnează confuzie, Ierusalim - viziunea păcii. Priviti cetatea confuziei, ca să întelegeti viziunea păcii...

" Intr'una din ele pasiunea puterii învinge...Lacomă de a robi popoarele, ea însăsi este dominată de pasiunea suprematiei... In cealaltă, toti se fac servitorii aproapelui prin iubire...

" Aceste două grupuri de oameni, activând la comanda a doi regi, apartinând fiecare uneia sau alteia din cetăti, luptă între ele până la sfârsitul lumii, amestecate până ce vor fi în cele din urmă separate...

" Dar cum să le separi, dacă ele sunt amestecate ? Domnul le va arăta, când va plasa pe unii la dreapta Sa, iar pe altii la stânga...

"Etudes augustiniennes"
("Le thème des deux cités")

DIN LUPTA PARTIZANILOR
ANTI-COMUNISTI ROMANI
****
(urmare din DACIA - nº 1o)

PRIMUL CAZUT
****

Inspre mijlocul lui Aprilie 195o ne-am hotărât să schimbăm din nou locul de refugiu, deoarece nu se putea sta mai mult de două săptămâni în acelas loc. Umblau poterele de militieni peste tot.

Intre timp, grupul meu se mărise si mai mult, se dusese vestea că suntem bine înarmati, din cauza câtorva ciocniri avute cu militienii din care iesiserăm nevătămati. Cu adevărat însă, numai noi si bunul Dumnezeu stiam cu câtă greutate ne procuram munitia necesară. Dar nouă nu ne lipsea curajul si de aceea scăpam totdeauna de încercuirea militienilor.

De data asta am ales canalul Serasa, între orasul Tulcea si Ismail. Era un canal nu prea adânc si cu putin uscat de-o parte - circa 3o-4o de metri lărgime - usor de supravegheat. După aceea, peste tot numai apă si stuf. Loc bun de ascuns, mai ales pentru noi care cunosteam fiece cotitură de grind. Ne-am oprit aci să ne refacem si să plănuim pentru viitor.

Sosisem numai de vreo 4 zile, când într'o dimineată, omul meu de gardă ne strigă c'a văzut miscare de trupe spre cele două capete ale canalului. Ne-am înarmat repede si fiecare a trecut la postul desemnat de mine dinainte pentru un asemenea caz. Erau ca la vreo 2oo de metri de noi si se strecurau cu atentie prin stuf. Multi militieni si oameni ai Securitătii, bine înarmati. Mai târziu am aflat că fuseserăm zăriti de un agent de vânătoare, Neculai Chiescă, trecut de partea comunistilor, care a anuntat Securitatea din Tulcea. Imediat s'au format două potere cu pusti mitraliere, având în frunte pe însusi seful Securitătii, Paul. Si ei cunosteau destul de bine grindul si canalul Serasa, asa că nu le-a fost greu să împartă fortele si să ne ia din două parti. Nouă însă nu ne era frică. Stiam să ne strecurăm prin stufuri, acolo unde nici un militian n'ar fi îndrăsnit să intre.

I-am lăsat să creadă că nu i-am simtit si când s'au apropiat ca la 1oo de metri am strigat la ai mei să deschidă focul.Desi eram la mijloc, pozitia noastră era mult mai bună ca a lor. In cel mai rău caz, aveam băltile si stufărisul nesfârsit din cele două parti ale canalului pe unde ne puteam retrage si und ei nu aveau curajul să pătrundă. Noi, în plus, îi vedeam foarte bine pe ei. Ei însă ne ghiceau numai cam pe unde suntem. Si mai ales nu puteau trage în nestire ca să nu se ucidă unii pe altii.

Lupta a durat vreo 5 ore, în care timp - tot mai târziu am aflat dela oamenii mei de încredere din Tulcea - au fost ucisi trei comunisti din serviciul Securitătii si seful Paul a fost rănit. In tot acest timp n'au putut să se apropie de noi nici de-o palmă. Toti camarazii mei erau buni trăgători si plini de curaj. Aveam încredere în ei si stiam că orice s'ar întâmpla vor fi lângă mine până la ultima suflare.

Mi-am dat însă repede seama că asa nu puteam dura mult.Munitia noastră era pe sfârsite. Am hotărât deci să ne retragem. Am transmis ordinul din om în om, ca în momentul când împuscăturile militienilor vor reîncepe din amândouă părtile, ei să mă urmeze pe brânci si-apoi prin stufăris, unul după altul, la distantă de doi-trei metri. Fratele meu Parfene Croitoru trebuia să încheie grupul. M'am uitat la el cu toată dragostea mea de frate mai mare. Era chipes si fără teamă. Nu stiam atunci că era ultima oară că-l vedeam. I-am făcut semn si mi-a răspuns că stie ce trebuie să facă.

Era aproape miezul zilei când s'a produs atacul asteptat de noi. A început o ploaie de gloante din cele două părti ale canalului. Voiau să ne forteze să cheltuim cât mai repede munitia. Noi am răspuns cu câteva gloante si-apoi ne-am strecurat spre balta stufoasă. Apa ne venea până la brâu, iar stuful trecea cu mult peste cap. Eu în frunte, deschideam drumul cu precautie, fluierând usor, ca să tie ceilalti unde sunt. Fiecare stia ce trebuie să facă. Arma era încontinuu gata să scuipe foc. Unul după altul mergeam cu inima ticăindă. In urma noastră pe grind, tăcănitul armelor nu mai înceta. Ne rugam lui Dumnezeu să nu se oprească. Atâta timp cât sgomotul luptei nu înceta, comunistii nu puteau să-si dea seama că noi am dispărut. Ne grăbeam prin mlastină si stufăris cât putem. Noroc că era primăvară si apa căldută. Dar nu era nevoie să ne grăbim atâta. Focurile continuau neîntrerupte în urma noastră.

Nu-mi puteam da seama dacă toti ai mei mă urmaseră sau dacă vreunul era rănit. Cel mai important lucru acum era să iesim la liman. După vreo oră si ceva am prins uscat. Eram poate la doi km. de locul luptei. Si focurile nu încetaseră. Eram însă la adăpost si în afară de orice pericol imediat. Incet, încet, au sosit si ceilalti. Lipsea însă fratele meu Parfene. Nimeni nu stia nimic de el. Fusese ultimul din grup ce trebuia să încheie coloana.De-atunci n'am mai stiut nimic de el.

A rămas să lupte singur pentru a ne acoperi retragerea si apoi rănit a căzut si-a murit în mijlocul stufului, nu stiu... Securitatea nu l-a găsit pe grindul blestemat. Noi l'am cautat, l'am asteptat câtva timp, apoi a trebuit să plecăm mai departe. Nu mai aveam nici munitii, nici de-ale gurii. Nu puteam risca o întâlnire în asemenea conditii, cu poterele ce ne urmăreau si ne hărtuiau încontinuu.

Am plecat mai departe, în mijlocul băltilor de nepătruns, ducând cu noi tristetea pierderii unui frate si camarad si dorul de a lupta mai departe contra asupritorilor comunisti.

Neculai Croitoru

" JERTFELE NE MÂNTUESC"

O cutremurătoare veste o aduc gazetele bine informate în cele ce se petrec prin Patrie. Simplu. Niste Români au fost condamnati la moarte si executati imediat pentru că au intrat fraudulos în Tară, în scop de a îngrosa numărul rezistentilor din munti. Si sustin aceste gazete: ei au suferit diferite condamnări în regimul trecut, sunt elemente rebele, etc... Acesta este faptul pentru unii insi, cari "sustin o anumită rezistentă" la câteva mii de kilometri de perdeaua de fier. Sigur, nu lipsesc comentariile si injuriile de rigoare, pentru ca să producă bucuria celor ce ucid neamul românesc fără crutare.

Care este adevărul ? Nouă Români buni, olteni si ardeleni, feciori de tărani chinuiti de comunisti, legionari desigur, cari s'au călit în luptele contra comunismului de când le-a îngăduit vârsta si situatia, s'au dus să îngroase numărul celor ce rezistă comunistilor în realitate, în lupte dârze, zilnice, si cu moartea în piept. Au părăsit linistea si viata comodă din Europa Occidentală, unde au strâns durere si sete de răsbunare contra dusmanului secular si s'au dus la moarte sigură mai devreme decât altii.

Acesti Români nu sunt "niste refugiati oarecare", "cu diferite pedepse" în spate, nici niste oameni disperati, care n'au mai avut ce face si s'au dus să...lupte.(puteau s'o facă înrolându-se în Legiunea Străină, ca niste mercenari, pentru plăcerea de a lupta...) Acesti Români au fost luptători anti comunisti de totdeauna cari au trecut hotarele Tării, atunci când îsi terminaseră misiunea lor înăuntrul ei. Sunt dintre cei ce s'au dus vijeliosi până la

Stalingrad si Caucaz, unde au înfipt drapel românesc pe Elbruz,au căpătat răni, Virtutea Militară si Crucea de Fier, si au cunoscut apoi si desnădejdea trădării, întorcându-se sleiti de puteri, dar cu nădejdea de a răsplăti miselia vânzării sângelui vitejesc si a oaselor sfinte, împrăstiate în stepele rusesti de ostasii nostri.

Au continuat să lupte în armata natională înfiintată la Viena de guvernul legionar, ca un răspuns la gestul necavaleresc si neostăsesc dela 24 August 1944 fată de camarazii de luptă de până ieri, cu care s'a împărtăsit bucuria gloriei de altă dată.

Dorul de luptă contra comunismului s'a continuat prin organizarea - asa cum s'a putut - a micii cete de nouă insi, hotărâti de a pune sufletele si trupurile lor cărămizi la reclădirea României de mâine.

Au căzut cum trebuiau să cadă. Viteji si neînfricati. Ostasi în lupta dârză cu dusmanul...

Seful echipei, Alexandru Tănase (Ică), de 38 de ani, com. Babeni-Dolj, comandant legionar decorat cu Crucea Albă legionară, student la Inginerie în ultimul an la Timisoara, cu bravuri în răsboiul anticomunist 1942-44, si în campania din Germania, citat pentru dispret în fata mortii, decorat cu Virtutea Militară, Bărbătie si Credintă, Crucea de Fier, camarad de rară bunătate sufletească si de un mare altruism, mare educator legionar si dotat cu simt de conducere si initiativă deosebită, cade împuscat de dusman în credintă pentru Miscarea Legionară si Căpitan. El este cel mai în vârstă dintre cei executati din echipa legionară.

Cel mai tânăr este Ion Iuhaz. Are numai 2o de ani si a luptat contra comunistilor încă băietas fiind, în tară. Fuge în Germania, ca apoi să se întoarcă sub conducerea lui Al. Tănase, spre a se integra rezistentii din munti.

Ceilalti martiri legionari executati sunt: Mircea Popovici Ion Golea, Ion Samoilă, Gavrilă Pop, Aurel Corlan, Ion Tolan si Ion Cosma. Olteni si ardeleni dârzi, cari cu constiintă au dat jertfele lor pentru neam.

Localnicii cari i-au ajutat au fost si ei la rându-le pedepsiti: Bătrânul Al. Popovici de 74 de ani, este condamnat la muncă silnică pe vieată pentrucă si-a găzduit pe propriul său fecior. Sora lui Mircea Popovici, împuscat, la fel capătă muncă silnică pe vieată, pentru aceeasi vină.

Cităm pe camarazii cari au căzut la datorie, adăpostind sau usurând strecurarea lor spre a nu fi aflati: Erich Tartler din Brasov, Vlad Mihail Vasile, Ion Buda si Gh. Dinca. Tineri si bătrâni, români si minoritari, intelectuali si muncitori, femei, bărbati, copii, toti sunt înclestati în marea bătălie si cu constiinta deplină luptă disperati contra hidrei rosii.

Sub flamura mortii ei asteaptă orice sclipire de ajutor spre a dovedi că nu vor să fie stăpâniti de Satan.

"Jertfele ne mântuesc"...cântă poetul legionar. Sângele românesc curge mereu pentru izbăvirea Neamului de păcate grele si neiertate. Frati Români, pomeniti în rugile voastre tainice sufletele neprihănite ale celor ce cad pentru binele Patriei Noastre.

Stefan Vancu

ANIVERSARI
****

GANDURI DE 13 SEPTEMBRIE
****

In momente de mari crize, fie că ele sunt de ordin economic, fie că îsi au rădăcinile în strâmbătatea sufletului, toate popoarele simt nevoia să-si încredinteze soarta marilor personalităti, asa zisilor "Oameni mari", indivizi dotati cu toate potentele pozitive necesare pentru înlăturarea răului.

Nu fiecare moment însă dă la iveală "Omul mare" si de asemenea, nu fiecare "Om mare" găseste momentul proprice pentru răspândirea si punerea în practică a ideilor de care e însufletit. Cert e însă că aproape fiecare natiune si-a avut oamenii ei mari, fie ca reprezentanti de cultură, fie ca mari conducători de stat, sefi de armate, sau mari revolutionari. Dacă însă în ceeace priveste oamenii de cultură, cercetătorului îi este usor să constate "mărimea", nu tot acelas este cazul cu "Omul mare" din viata de stat. Aci, atribuirea predicatului de "mare" este mai mult rezultatul unui acord al mai multor indivizi, ce au fost fascinati în fata unei grandioase personalităti, care actionează asupra lor întocmai ca o fortă magică.Deci criteriul de recunoastere îsi are rădăcinile în simtire, purtând amprenta unui adevărat mister si nicidecum după anumite judecăti sau acte existente, care de cele mai multe ori au fost scrise de indivizi interesati, de lingusitori, sau de oameni plătiti. Din istorie cunostem o multime de "mărimi" cari la o cercetare mai minutioasă nu mai pot rezista, pentrucă predicatul de "mare" le-a fost atribuit după criterii cu totul false.

Nu trebuie confundat "tiranul" cu "Omul mare". Nu trebuesc confundate forta, instinctul si poftele de stăpânire, cu forta si puterea sufletească. Alexandru Macedon, Cezar, Petru cel Mare, Napoleon, ca să vorbim numai de câtiva, desi au intrat în istorie ca "oameni mari" au fost lipsiti de cea mai importantă însusire, si anume: de un suflet mare, pentru a putea fi decretati ca adevărati "oameni mari".

"Om mare" este acela, fără de care lumea ne-ar părea incomplectă, pentrucă anumite principii de viată sau creatiuni,numai prin el au fost posibile si fără existenta lui nici nu ar fi putut fi gândite. De aci, unicitatea lui si neputinta de înlocuire. Unic si de neînlocuit este însă numai acela ce a fost dotat cu o extraordinară fortă sufletească si ale cărui sfortări, creatiuni sau idei îsi întind sfera de actiune asupra unui întreg popor, purtându-l pe culmi de glorie în slujba umanitătii.Această fortă sufletească constă în predominarea tuturor actiunilor lui de înaltele si eternele valori morale, totul fiind afectat de o mare bunătate interioară.

Că indivizii simt nevoia de subordonare fată de un astfel de om, ne-o dovedesc figurile mitice, existente în viata tuturor popoarelor. Aceste figuri mitice corespund tocmai dorintelor ce un popor nutreste la un moment dat, ca si caracteristicele lui de via-

tă. Fât Frumos din povestile noastre cu luptele lui contra Zmeului sau Balaurului cu sapte capete pentru eliberarea Ileanei Cosinzeana, redau în cea mai largă măsură sufletul neamului nostru atât de încercat dealungul veacurilor. Poporul nostru a simtit de atâtea oriori nevoia omului tare, omului de cremene, omului cu sufletul mare, care să-i dea libertatea după veacuri de întunerec si siluire pentru a-l readuce pe linia lui istorică de creatie în slujba umanitătii si a lui Dumnezeu. Si nu i-au lipsit nici poporului nostru "oamenii mari", apărând în momentele cele mai critice, născând nădejdi, dând curaj, luptând, jertfind si căzând. Se pare că asa i-a fost hărăzit neamului nostru, ca orice înnoire să fie făcută numai din suferintă si plămădită cu sângele Fetilor lui Frumosi. Aceasta si pentru motivul că nu toti au înteles si si-au urmat Fât Frumosul Si multi au fost Fetii Frumosi ai neamului nostru: Un Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun, Stefan cel Mare si Sfânt, Mihai Viteazu, Ioan Vodă cel Cumplit, Constantin Brâncoveanu, Horia, Closca si Crisan, Tudor Vladimirescu, Alexandru Ion Cuza, sunt tot atâtia Feti Frumosi, cari au crezut, au luptat si au căzut, actionând încă si astăzi asupra noastră cu o extraordinară fortă magică, pentrucă ei au dat sens existentei noastre si au făcut istorie, confundându-se cu însusi destinul neamului.

Si în timpurile noastre turburate de nebunia omenească si în care Satana e mai puternic decât oricând, s'a născut un Fât Frumos. La sfârsitul unui veac si începutul altuia: la 13 Septem. 1899, întrunind în el trecutul si viitorul neamului nostru.

Dintru început a fost încercat de suferintă. Toată mârsevenia pigmeilor s'a năpustit asupra lui, coplesindu-l de lovituri. A răbdat si a suferit ca nimeni altul.Din suferinte, lovituri si jertfe, a plămădit însă o lume nouă. A întrunit în el toate calitătile de suflet ale neamului nostru, născându-se în momentul când neamul avea mai multă nevoie de el. Insăsi numele de Corneliu îl plasase dintru început pe linia de luptă pentru bine si în slujba lui Cristos.(La 13 Sept. se prăsnuieste Sf. Corneliu Sutasul,luptător pentru credinta crestină).

"Strigati în lumea întreagă că răul vine dela suflet"- a spus C.Z.C. Deci reînnoire sufletească, fără de care nimic nu se poate îndrepta, nimic nu se poate crea. Oare câti l'au ascultat? Câti i-au urmat sfatul, îndemnul ?

Este si aceasta o tragedie a "Omului mare" de a nu fi recunoscut în timpul lui, ci mult mai târziu, când toată lumea a reusit să-si deschidă larg ochii mintii si ai sufletului pentru a-l primi.

Astăzi, când prăsnuim 54 de ani dela nasterea lui, departe de Tară, plecându-ne peste ani, readucându-ne în minte profetiile lui, ne dăm seama că am avut în fată un om cu adevărat "Mare".

Mare cât destinul neamului nostru. Mare prin puterea sufletului său larg. Mare prin netărmurita lui dragoste pentru neam. Mare prin neclintita lui credintă în Dumnezeu. Mare prin revolutionarea sufletului întregului popor românesc, căruia i-a dat un suflet nou si noi orizonturi de viată.

Fât Frumos crescuse înalt si drept ca un paltin, cu priviri agere si o minte ascutită, concentrând în el sufletul întregului neam cu dorurile lui de mai bine, cu dragostea lui de frumos

si de înalt. Fără aparitia lui pe cerul românesc, viata noastră ar apare incompletă, pentrucă principiile de viată cărora el le-a dat nastere, ca si aparitia pe scena istorică a Legiunei Arhanghelului Mihail, numai prin el au fost posibile si numai de el au putut fi gândite si înfăptuite.

In vremurile turburi de astăzi, când omenirea si-a pierdut total simtul măsurii si cârma sufletului, figura lui mare, străluceste în noi ca o tortă vie si viu va rămâne, atâta timp cât va mai rămâne încă un suflet românesc, neros de carii indiferentismului si al interselor nesătioase.

Ion Roth-Jelescu

ZIUA SF; ARHANGHELI MIHAIL SI GAVRIL

MINUNEA DELA SADU

Era pe vremea când pe întreg cuprinsul tării noastre răsăreau ca din pământ biserici, scoale, căminuri, troite, poduri si fântâni...

Brate tinere hărniceau fără răgaz, punând piatră peste piatră si tencuindu-le cu flacăra credintei lor nebiruite.

In comuna Sadu (jud. Sibiu) de multă vreme se simtea nevoia unei fântâni, din care să fie adăpate vitele, dimineata când erau scoase la păsune si seara la întorsul în sat. Promisiuni, amânări...cert e că după trecerea a nu stiu câti ani, situatia era aceeasi : sătenii nu aveau unde să adape vitele.

Iată însă că de astă dată, fără promisiuni prealabile, visul sătenilor din Sadu îsi găsi pe neasteptate împlinirea.

Indemnati de înfăptuirile altor sate, o mână de tineri din Sadu, ajutati de camarazii veniti din capitala judetului si din două comune vecine, se pun pe treabă. Este captat un isvor si îndreptat la locul dorit, unde în scurt timp se înaltă o mândră fântână cu sipot, la care, de-acum orice trecător îsi putea potoli setea. Jgheaburi potrivite fură asezate anume pentru adăparea vitelor. O frumoasă icoană a Sf Arhanghel Mihail împodobea fântâna, care, după ce fu sfintită după datina crestinească, intră în folosirea obstească.

Mare a fost bucuria si multumirea sătenilor, mare fiind si folosul pe care-l trăgeau de-acum după "Fântâna Arhanghelului".

Dar iată că într'o bună zi porni o nouă prigoană - a nu stiu câta - împotriva tineretului, de astă dată pentru faptul că se încumetase să dăruiască Tării, din bogătia sufletului si hărniciei lui, atâtea opere de netăgăduit folos.

Nesocotiti în ura lor, dregătorii tării porunciră să fie distrus tot ce putea fi distrus din câte s'au clădit si construit de acest tineret care, de când îsi făcuse aparitia în viata publică a Tării, îi stânjenea mereu, fie cu vorba, fie cu fapta, ba

chiar si numai cu gândul si credinta lor.

Din fericire, bisericile nou clădite n'au putut fi distruse din temelii; în schimb fură dărâmate cruci, troite, ba într'un sat se puse o ceată de oameni plătiti ca să distrugă podul peste un pârâu, obligând astfel pe săteni a trece din nou cu carele prin vadul nămolos al apei.

La Sadu, neputând dărâma fântâna, jandarmii se multumiră să scoată cu baionetele icoana Sf. Arhanghel, pe care o ridicară apoi - corp delict - ducând-o la postul de jandarmi.

Nu trecură nici două zile după această urâtă faptă si fântâna Arhanghelului secă dintr'odată.

Azi asa, mâine asa... trecu o săptămână, trecură două, trecură trei, dar din sipot nici vorbă să mai fi iesit o picătură de apă. Sătenii se văzură din nou la vechea strâmtoare : unde să adape vitele ?

- Nu-i de-a bună, zise un mos cu plete albe. E semn de sus; e pedeapsa lui Dumnezeu si a Sfântului Arhanghel pentru că am lăsat să-i batjocorească sfânta si curata icoană...Trebuie s'o aducem si s'o punem la loc, altfel va fi rău de noi...

Mai potolindu-se cuv vremea o târă prigoana, oamenii prinseră curaj si după îndelungate si repetate interventii, domnu' sef de post binevoi însfârsit să scoată din câmara cu hodrebele si lucruri netrebnice din curtea postului, icoana sechestrată - prăfuită si stirbită pe alocuri - si s'o restitue sătenilor.

Mare fu bucuria oamenilor. Icoana îsi reluă locul ei de mai înainte, împodobind cu strălucirea ei curată fântâna ce-i purta numele.

A doua zi tăranii care trecură prin fata fântânei rămaseră înmărmuriti de uimire si aproape că nu voiau să-si creadă ochilor: din sipotul mai până ieri sec, apa curgea acum în suvoi cristalin, ca odinioară, de-ai fi zis că niciodată n'a fost altfel !

Fântâna ce păruse moartă pentru vecie, reînviase ca prin minune.

Oamenii se închinară cu evlavie si vestea porni din gură în gură, dela un sat la altul.

- Minunea Arhanghelului Mihail !

Nic. I. Păltinisanu

DREPTATEA TA IN CADRUL DREPTATII NEAMULUI .

NU SE ADMITE CA PENTRU DREPTATEA TA SA SFARMI IN BUCATI

DREPTATEA ISTORICA A NATIEI CAREIA APARTI .

(C.Z.C. - Pentru Legionari - pag. 24
Editia: Colectia "Omul Nou"

DIVERSE
****

VIEATA POLITICA IN PERSIA
****

Ultimele evenimente din Persia, în care rolul principal l-a jucat Mossadegh, prăbusit sub propria-i vină, ne-au dat la iveală viziunile unei vechi tări, care s'ar fi părut că alunecă spre firească disparitie din istorie. Persia vrea însă să trăiască...vrea să renască din propria-i cenuse...Nimeni n'ar fi crezut că sub constelatiile acestui pământ vechi cât lumea, se sbat suflete, se cultivă idealuri înalte.

Fără îndoială că este mare vina bietului dictator-actor Mossadegh, care nu scăpa ocazia să nu plângă, spre a câstiga pledoaria, chiar când era perversă. Astăzi stă sub acuzare, si se asteaptă la destăinuiri senzationale din partea lui.

Sahul Persiei detine puterea si poporul îi sărută poalele hlamidei.

O altă mare personalitate este marele Mullah Ayatullah Kasani, luptătorul pentru Islam, bătrân viclean ca o vulpe, care spre a nu-si pierde presetintia Parlamentului spune că are numai 69 de ani, întrucât la 7o de ani ar trebui să predea demnitatea; în realitate are 8o de ani. Pentru lumea diplomatică din Teheran cochetăria acestui octogenar siret cu Moscova si lupta pentru Islam, constituesc o enigmă.

O figură interesantă este prof. universitar Dr. Mozzafar Baghai, conducătorul partidului muncitores-socialist, anticomunist. Cult, întelept, este preocupat numai de starea mizeră a poporului si de chestiunea agrară persană.

In schimb, prof. Dr. Keschawarz, dela Fac. de Medicină este seful comunist, omul de sfat al Kremlinului pentru chestiunile din Asia de mijloc. Activează "subteran" si nu se teme de nimic, căci de trei ani nu i s'a făcut nici un rău din partea autoritătilor.

Există însă si o asociatie politică nationalistă SUMKA ai cărei membri se supun unei discipline foarte asemănătoare cu cea legionară. Patriotismul lor este bazat pe traditia persană si lupta anticomunistă. Un militant a declarat solemn într'o adunare publică : Conducătorul nostru Pishva este un erou. In timpul răsboiului a luptat contra comunistilor. La Smolensk si-a pierdut un picior. Nationalismul lui Mossadegh si Kasani sunt smecherie curată. Numai prin Pishva se va mai putea salva situatia...

Asa dară, peste tot, ultimele sperante ale oricărei tări ultimele rezerve, rămân tot nationalistii, cari stiu să se sacrifice pretutindeni contra comunismului. Vitejia si jertfa sunt pretuite de toate fiintele pământului si iubirea de tară nu-i monopolizată de nici un popor. Toate popoarele sănătoase stiu că doar printr'un nationalism întelept se mai poate reveni la o stare normală.

Dumitru Iordan

O PUNERE LA PUNCT
A "ASOCIATIEI ROMANILOR REFUGIATI IN FRANTA"
****

Inserăm cu toată satisfactia această "Punere la punct" ce corespunde în totul vederilor revistei Dacia. Ne asociem, fără rezerve, acestui protest, în convingerea că dreptatea milioanelor de fiinte târguite la Yalta va avea în curând câstig de cauză.

****

In extrasele din <u>Memoriile</u> sale de <u>Război</u>, publicate de "Le Figaro" din 3 Noembrie 1953, Sir Winston Churchill povesteste călătoria lui la Moscova, la începutul lui Octombrie 1944. Cu o sinceritate demnă de isprăvi mai mari, D-sa expune chipul în care, cu acel prilej, au fost rezolvate, de mai mari, D-saMarea Britanie si Uniunea Sovietică, si în lipsa Statelor Unite ale Americei, chestiunile cărora autorul le zice: "treburile noastre din Balcani". In cuvinte mai limpezi, era vorba de împărtirea Europei Orientale.

Această împărtire, care seamănă atât de straniu cu alte împărtiri mai vechi sau mai noi, este desemnată sub numele de "predominare" si exprimată în procente : 90% predominare sovietică în România în schimbul a 90% predominare britanică în Grecia; 75% predominare sovietică în Bulgaria; predominare pe din două pentru ambii părtasi în Ungaria si Yugoslavia. In momentul când se încheia târgul, aceste cifre au fost măsgălite de Sir Winston Churchill pe un petec de hârtie. -" Am împins hârtia în fata lui Stalin", povesteste D-sa. A fost o scurtă clipă de nemiscare. Apoi Stalin a luat un creion albastru, a tras pe hârtie o linie groasă în semn de aprobare si ne-a înapoiat-o. Totul s'a încheiat în mai putin timp decât trebue pentru a scrie."

Impărtirea Europei Orientale - asa cum a fost concepută de Sir Winston Churchill la Moscova, în ziua de 9 Octombrie 1944 - se găseste în contrazicere flagrantă cu toate actele, declaratiile si profesiunile de credintă făcute public de Statele care au purtat un război cumplit în numele libertătii, al democratiei, al dreptului popoarelor:

In August 1941, <u>Cartea Atlanticului</u> proclama sus si tare "dreptul fiecărui popor de a-si alege forma de guvernământ sub care trebue să trăiască". Semnatarii <u>Cărtei</u> afirmau dorinta lor de a reda "drepturile suverane si liberul exercitiu al cârmuirii celor care au fost privati de ele prin fortă" (art.3).

In Ianuarie 1942, <u>Declaratia Natiunilor Unite</u> adoptă principiile Cărtii Atlanticului.

In Februarie 1945, în <u>"Protocolul lucrărilor"</u> conferintei dela Yalta, se declara că, după liberarea Europei, Statele semnatare se legau să "restabilească, imediat ce va fi posibil, prin alegeri libere, guverne care să fie expresia vointei popoarelor." Asgeri libere, guverne care să fie expresia vointei popoarelor."

Citatiile de acest fel ar putea fi înmultite după voe. Astăzi, când Sir Winston Churchill desvălue secretul târgului dela Moscova, popoarele interesate au dreptul să se întrebe unde se află

exprimată adevărata pozitie a Marei Britanii: în declaratiile publice cele mai solemne, ori pe petecul de hârtie aprobat cu creionul albastru ? Căci între drepturile suverane ale unor guverne care să fie, prin alegeri libere, expresia vointei popoarelor si între sistemul "predominărilor" deosebirea e asa de mare că nici o confuzie sau controversă nu este posibilă.

In momentul acela, Sir Winston Churchill si-a simtit desigur constinta cam turburată, devreme ce spera s'o linistească prin distrugerea petecului de hârtie. D-sa adaugă cu naivitate în Memoriile sale: "S'a produs o lungă tăcere. Hârtia însemnată cu albastru rămăsese în mijlocul mesei. Am zis în sfârsit: "N'o să fim oare socotiti putin cam cinici că am rezolvat probleme de care depinde soarta a milioane de fiinte în chip asa de brutal ? Să ardem hârtia asta !" - "Nu, păstrati-o, a zis Stalin".

Evident , a precumpănit părerea lui Stalin. A precumpănit chiar atât de mult încât petecul de hârtie însemnat cu albastru nu numai că n'a fost distrus, dar capătă astăzi publicitatea cea mai largă prin Memoriile premiului Nobel pentru literatură din 1953 !

Milioanele de fiinte a căror soartă a fost hotărâtă - cu propriile cuvinte ale lui Sir Winston Churchill - în chip atât de brutal, "în mai putin timp decât trebue pentru a scrie", au dreptul de a pune o a doua întrebare : ceeace era cinic în Octombrie 1944 a încetat de a mai fi cinic în Octombrie 1953 ?

Benjamin Constant zicea : "Când adevărul nu face decât rău este mai degrabă un orgoliu decât o datorie să-l spui." Aruncând astăzi în obrazul popoarelor ocupate din Europa Orientală un adevăr căruia i se potrivea mai bine taina care înconjoară faptele nelegiuite, Sir Winston Churchill nu poate să nu stie cât rău face popoarelor martire. De vină să fie numai orgoliul său bine cunoscut ? Primul Ministru al Marei Britanii nu doreste oare, pe urma acestei publicităti, să solidarizeze Statele Unite si Franta, absente la Moscova în Octombrie 1944, cu ideia unei împărtiri care ar face să devină caduce, pentru totdeauna, si Cartea Atlanticului si Declaratiile Natiunilor Unite ? Iată ultima întrebare pe care si-o pun milioanele de fiinte care au asa de putin pret în ochii lui Winston Churchill.

****

PUBLICATII ROMÂNESTI STIINTIFICE PESTE HOTARE
****

Stiinta românească peste hotare se manifestă sub raportul istorico-literar si filologic în chip minunat. Noi nu vedem cu ochiul specialistului aceste biruinte stiintifice ale compatriotilor nostri dar întelegem greutatea de a strânge un material însemnat dela învătatii români si străini, de a-l redacta si a-l da tiparnitei moderne a mimeografului, de a continua o activitate stiintifică, destul de aridă pentru unii, dar de un real folos pentru prezenta Neamului românesc, cu învătatii lui putini de tot pe întinsul pământului, în miezul stiintei apusene, si tendinta de a rezista cu

dârzenie numai spre a se demonstra existenta de sine stătătoare a limbii, istoriei, folclorului, documentului, etc românesc, astăzi când ne este contestată existenta istorică, linguistică, politică.

Publicatiile renumite : CAHIERS SEXTIL PUSCARIU, conduse cu mare pricepere stiintifică de prof. Alphonse Dan Juilland dela Univ. din New-York, compatriot care si-a pus nu numai stiinta, dar si ardoarea de neam în slujba grea a propagandei serioase peste hotare. Deasemenea, BULETINUL BIBLIOTECII ROMANE DIN FREIBURG-Germ. sub redactarea dlui Virgil Mihăilescu, fost bibliotecar al Academiei Române si elev al marelui dascăl de istorie literară si românism, Ion Bianu, creatorul Bibliotecii Academiei.

Colaborează la ambele publicatii specialisti români si străini, publicând studii speciale cu privire numai la limba română (CSP) si la documentatie (BBR) studii cari ar rămânea altfel în mapele învătatilor colaboratori.

Chestiunile acestea sunt desigur de domeniul stiintei astăzi oropsite în România, dar pentru vremile ce le trăim, sunt absolut necesare să apară în conditiuni bune si unele chiar în traduceri străine, spre a fi documente în plus oamenilor politici ce se străduesc să prezinte problema românească si sub forma culturală.

Noi nu suntem specialisti în analizarea studiilor prezentate în aceste două reviste însemnate, dar socotim, c'ar trebui să se sesizeze cei în drept spre a le da cuvenitul piedestal pe care să stea în fata stiintei europene si transoceanice.

Felicităm călduros pe ambii redactori, urându-le succese pe drumul spinos al indiferentei românesti pe care Dlor urcă cu dârzenia oamenilor constienti că-si fac datoria nu numai fată de stiintă, ci si fată de Tară.

Sandu Movilă

INFORMATII
****

DIN BRAZILIA
****

§ CASA ROMANA - Sezătoarea cântecelor de dor .

In ziua de 17 Octombrie 1953 a avut loc la Casa Română o nouă manifestare cultural artistică, intitulată "Sezătoarea cântecelor de dor".

Dl. prof. I.G.Dimitriu, cu multă competentă, a realizat o foarte interesantă expunere asupra cântecelor noastre de dor, dela cele mai vechi până la cele mai moderne.

Dna Ilca Ceacâru, dela Radio Marinck Veiga a executat apoi cu mult talent, o serie de cântece de dor, fiind răsplătită de asistentă cu prelungite aplauze. A fost acompaniată la acordeon de dl. George Grama.

Comitetul de Doamne a reusit să organizeze un bogat bufet românesc. Au dat un pretios concurs Dnele : Cocăneanu, Ressel,

n.

Margaritopol, Tofan, Afendulis, Drăgan, Ceacâru, Guţă, Mihăescu si Dascălu. Serviciul de bar a fost încredintat dlui N. Cristea.
Sezătoarea a fost urmată de dans. Au asistat peste 12o de persoane.

§ Sezătoarea "Eminescu"

Pentru ziua de 7 Noembrie 1953 (Sărbătoarea Sf. Arh. Mihail si Gavril) Casa Română a organizat o sezătoare Eminescu.
Dl. Lt.Col. Ed. Ressel, în inimoase cuvinte, a exprimat gândurile de bine ale coloniei române din Rio pentru M.S.Regele Mihai. Dl. prof I.G.Dimitriu, într'o conferintă a vorbit despre cel mai strălucit vizionar, poet si luptător al neamului nostru, de marele si genialul Mihail Eminescu.
Cu această ocazie Casa Română a făcut apel la cei prezenti pentru adeziunea la actiunea întreprinsă de Asociatia "Pro Basarabia, obtinându-se o serie de iscălituri .
Pentru reusita acestei festivităti au dat binevoitorul concurs : Dnele: Cocăneanu si Ilca Ceacâru; Domnii: Dorneanu, Cristea si Pimen Ceacâru.
Cu această ocazie, dna Regina Rio Verde a donat Casei Române o colectie importantă de plăci cu cântece românesti.

§ Serbarea Pomului de Crăciun.

Pentru cei 8o de copii ai coloniei române din Rio si împrejurimi, Casa Română a oferit în ziua de 2o Decembrie un frumos si bogat Pom de Crăciun. Este de altfel primul Pom de Crăciun care se organizează pentru românii din Rio.
A venit cea mai mare parte dintre membrii coloniei române, să asiste la această serbare, în care s'a căutat si s'a reusit pe deplin, să se redea atmosfera caldă de odinioară, de traditie, de omenie, de voe bună si belsug, ce domnea în aceste zile mari pe tot cuprinsul României noastre.
Serbarea a fost deopotrivă de impresionantă si pentru cei mici si pentru cei mari. In fata pomului luminat, împodobit cu de toate, corul a cântat câteva dintre frumoasele noastre colinde apoi un grup de copilasi cu steaua au amintit celor prezenti impresionantul moment al venirii colindătorilor cu "Steaua sus răsare, ca o taină mare..."
In momentul când corul cânta "Mos Crăciun cu plete dalbe" a sosit si Mos Crăciun în sală; cu toiag si traistă cu daruri. Spuse copiilor că vine de departe, tocmai din Carpati si Dunăre, din tara de basm care se cheamă România, de pe plaiurile mosilor si strămosilor nostri, unde azi muscalul ne sugrumă neamul. Le mai spune că azi, acolo în tară la noi, e numai foame si plâns; dusmanul a gonit si pe Mos Crăciun si caută să gonească si să strâmbe toate datinele românesti. Cere copiilor să nu-si uite limba si tara. Apoi tuturor le împarte daruri si jucării, bomboane, stafide, alune, nuci, smochine si îmbrăcăminte.
A domnit tot timpul mare multumire si bucurie. Pentru reusita acestei serbări, au dat concursul aproape toti românii din Rio si în special dl Pimen Ceacâru care a incarnat pe Mos Crăciun.

§ Infiintarea unei Parohii Ortodoxe Române.

Pentru complectarea cadrului de organizare a coloniei române din Brazilia, Casa Română a luat initiativa înfiintării la Rio de Janeiro a unei parohii ortodoxe române.
In acest scop în ziua de lo Ianuarie 1954, a avut loc la sediul Casei Române, o adunare generală a Coloniei române din Rio si împrejurimi.
Dl. Lt. Col. Ressel a citit în numele dnei Lucia Fernandes o scrisoare de multumire si îndemn pentru românii întruniti, care au răspuns la apelul DSale.
Dl. Ing. Dumitru Mihăescu a arătat apoi necesitatea si importanta pentru colonia română a înfiintării unei parohii ortodoxe române, care va reîmprospăta si mentine nevoia de hrană spirituală pentru toti, înlesnind totodată promovarea unei cât mai complecte armonii în colonia română.
După aceasta, adunarea generală hotărăste următoarele:
1) Infiintarea unei parohii române ortodoxe în Rio.
2) Ca un omagiu adus M.S. Regelui, biserica va avea hramul : " Sfintii Arhangheli Mihail si Gavril ".
3) Recomandă ca viitor preot pentru această parohie pe Dl. Anchidim Useru, licentiat în Teologie al Facultătii din Cernăuti, pentru a cărui hirotonisire se va cere încuviintarea si binecuvântarea I.P.S.Sale Valerian, Episcopul Românilor Ortodoxi din Statele Unite.
4) Se aprobă ca epitropi ai acestei parohii următoarele persoane:

1- Dna Lucia Fernandes. 2- Dra Aurelia Cocăneanu.
3- Dna Danciu 4- Dna Elisabeta Mihăescu
5- Dna Bals 6- Dna Belloiu

Grupul de epitropi se va completa ulterior.
Se aprobă pentru Consiliul Parohial, următoarele persoane:

1- Dl Atanasie Atanasiu 2- Dl Mircea Buescu
3- Dl Ing. Raymond Comnene 4- Dl Ion C. Diamandy
5- Dl Prof.I.G.Dimitriu 6- Comandor Ion Economu
7- Dl Petre Ioanu 8- Ing. Florentin Marinescu
9- Ing. Dumitru Mihăescu 1o- Ing. Ion Paparizu
11- Dl Teodor Popovici 12- Lt. Col. Eduard Ressel
13- Dl Constantin Tofan 14- Comandor Mircea Teohari
15- Dl Anchidim Useru

****

§ Multumim tuturor celor ce, întelegând lupta noastră si greutătile prin care trecem pentru a ne mentine, ne-au trimis din putinul pe care-l au, ca un semn de solidaritate românească. Nu-i vom uita.

§ URAM TUTUROR ROMANILOR PRIBEGI UN AN NOU PLIN DE FERICIRE SI REVEDEREA PAMANTULUI STRAMOSESC CAT MAI CURAND.

DACIA